

من قال انه ظهر للفساد تبا لهم و سحت لهم الا انهم من عبدة
 الا و نام اما ارد ما ان نبذل اللغة الفصحى ان ربك هو
 المقدر المختار اراده انك لسان پارسی نطق ما نيم كه شيا
 اهل ايران طرأ بيانات رحمن را بشنوند و بيانند و بيانند
 بجلی اول كه از آفتاب حقيقت اشراق نمود
 معرفت حق جل جلاله بوده و معرفت سلطان قدم حاصل
 شود كه معرفت اسم اعظم اوست مكمل طور كه بر عرش طوس
 ساكن و مستويت و اوست غيب كنون و تهر مخزون
 كتب قبل و بعد الهی بذكر شمس مزين و بمائش ناطق
 به نصب علم العلم في العالم و ارتفعت راية التوحيد من
 الامم لقار الله حاطل شود و مكر لبقار او با و ظاهر شد آنچه كه
 ازل الازل مستور و پنهان بوده انه طرأ بحق و خلق
 بكلمة انصتوا يا من في السموات و الارض الا من شاء الله
 ايمان بالله و عسرفان او تمام نشود و كرتصدیق آنچه
 او ظاهر شده و همچنين عمل آنچه امر فرموده و در كتاب

از تسلیم اعلیٰ نازل گشته منعمین بجز بیان باید در کل سخن
 باد امر و نواهی الهی ناظر باشند او امرش حسن است
 از برای حفظ عالم و صیانت امم نورالمن اقر و اعترف
 و نارالمن او بروا کفر تجلی و دم استقامت بر امرت
 و جنبه جل جلاله بوده و ان حاصل نشود مگر معرفت کامل
 معرفت کامل حاصل نشود مگر با قرار بکلمه تیسار که بفعل
 مایشا هر نفسی باین کلمه علیات تک نمود و از کورمایان
 بود در آن آشامید او خود را مستقیم مشاهده نماید شایسته
 کتب عالم او را از ام الکتاب منع نکند چنانچه ابداً المقام
 الا علی و الرتبة العلیا و الغایة تقصوی یا علی قبل اکبر در
 پستی مقام معروضین تفسیر تا کل بکلمه آتیه بود محمود فی فعله
 و مطلع فی امره ناطقند مع ذلک اگر بقدر رسم ابره مخالف
 نفس و بوی ظاهر شود عسر ارض نمایند کور مقتضیات
 حکمت بالغه آتیه احدی آگاه نه آتیه لو یکم علی الارض
 حکم آتیه پس لا حدان بعرض علیه خدا شاهد بر نقطه

اسیان فیا انزلہ باحق من لدی اللہ فالق الاصباح
 بجلی سوّم علوم و فنون و صنایع است علم منزله
 جناح است از برای وجود و مرقات است از برای صعود
 تحصیل رطل لازم و لکن علویسکه اهل ارض از ان مستفیع
 شوند نه علویسکه بحرف ابتدا شود و بحرف منستی گردد
 صاحبان علوم و صنایع راحی عظیم است بر اهل عالم
 شهد بدک امّ البیان فی المآب یغیا للسامعین فی ا
 که تحقیق از برای انسان علم اوست و اوست علت عزت
 و نعمت و فرج و نشاط و هجت و انبساط که لک نطق بیان
 العظمی فی ذالک من العظیم تجلی چهارم در ذکر الو
 در وقت و امثال آنست اگر صاحب بصر در سدره مبارک
 ظاهره و امارش نظر نماید آنها تغشیه عن دو نها و غیر
 بما نطق به سیکم الظهور علی عرش الظهور یا علی قبل الکر ذکر
 الناس بایات رنگ و عرفتم صراطه استقیم و نباه
 العظیم کبوا ای عباد اگر از اهل عدل و انصاف تصدیق

یسنا میدانچه را که از علم اعلی جاری شده اگر اهل بیابان
 بیان پرسی شمار راه نماید و کفایت کند و اگر اهل فرقانید
 در تجلی و ندای سدره از برای ابن عسمران نظر نمایند
 سبحان الله کمان آنکه عسمران در ظهور حق کامل
 و بالغ شده و بغایت قصوی رسیده حال معلوم میشود و عرفان
 ترو مسر ضمین منزل نموده و نابالغ مانده یا علی آنچه از
 شجره فرشته از سر دره وجودی پذیرد کجای اهل بیان
 از روی نفس و هوای تکلم نمیشاید اگر اجزای عالم متفرقه
 تکلم میبارد که از شجره ظاهر شد لغیر الله اگر ذکر مشتمل شود
 بر کز اینطور معلوم باشد سبب اضطراب و پلالت جهالت است
 تکلم نمیشود در اول بیان در ذکر ذکر من نظیره الله جل
 ظهوره میفرماید الذی یخلق فی کل شیء انثی انما الله لا
 الا انما رب کل شیء و ان ما دونی خلقی ان یا خلقی
 انما ی فاعبدون و چنین در مقام دیگر عند ذکر من نظیره
 میفرماید انثی انما اول العابدین حال باید در فایده معبود

تفكرتمو شاید عباد ارض بقطره از بحر عسدر فان فائز گردید
 و مقام ظهور را اورا ک نامید آنه ظهر و نطق با سخن طوبی لمن اعتر
 واعترف وویل لكل منکر بعبد باطلا الارض اسمعوا انباء
 السدرة التي احاطت على العالم ظلها ولا تكونوا من جبارة الا
 الذين انكروا ظهور الله و سلطانه و كفروا بنعمته الا انتم من
 الصاغرين في كتاب الله رب العالمين البهار المشرق
 من افق سما عیاشی علیک و علی من معک و یسمع قو
 فی امراته
 العزیز

هو المشرق من افق سما البرهان

يا اجبار الرحمن في ميسلان اسمعوا انه آرد المظلوم انه توجه
 اليكم من شطر اليمن و اراد ان يذكركم بايات الله رب العالمين
 يعظيكم انما تقرتكم اليه و تفتح على و جوكم ابواب القفار
 تسليكم كوث البقا لمن يد العطاء انه هو المشرق الكريم
 قد ورد علينا في التبعن باذابت به الكباد المشرقين ان القوم
 اعرضوا عن الوجه و اتبعوا هوا الذين كفروا به يوم

الدين يا حارب الله انا نصيبكم بما وصى الله عباده وان
 لا تشركوا بالله رب العالمين ضعوا مطالع الاوامر متمسكين
 بحبل الايقان كذلك صنعنا اوليانا من قبل وفي هذا
 القوم بسين اياكم ان تخرجكم حوادث العالم وما ظهر
 من الامم توكلوا في كل الاحوال على الله بعسرنا حميد
 انه معكم وسمع نداكم ويرى اعمالكم انه هو الذي مانعه ظلم
 الذين يشركوا بالله ولا ضوضاء كل جابل بعيد زبوا
 بما تكلم بطراز التقوى وتسلبوكم بالنور الذي اشرق و
 لاح من افق سماة قلى الاعلى الذي انزل كل كتابين
 اياكم ان تبه لوالقرب بالبعد والاقبال بالاعراض انا
 نخب ان نريك على استقامه تضرب بها افدة القوم
 ونزل بها اهدام الشركين طوبى للذي قائم على خسرته
 الامر ونصرت له بالحكمة والبيان انه من اخلصني في كتاب
 العظيم قد اظهر بحسب الاغظم لتالى البرهان امر من لدى
 الرحمن والقوم اكثرهم من الغافلين ما فازت البيوتنا

بصياها وما سمعت الاذان نداني الذي ارتفع بالحق الا
الذين نبذوا مطالع البصائر واخذوا ما امروا به من
لدي الله في هذا اليوم البديع يا قوم قد اتى القيوم
وجسدي بامر الله لسبيل طوبى لمن قبل وسرع وستر
وويل للعرضين الذين نقضوا عهدى وديانتي ونبذوا
ورأيتهم بنابى العظيم الذي كان مذكورا في الفرقان
ومن قبله في كتاب الله للمقدر القدير اياكم ان تمنعكم سبعا
ابحلال عن التقرب الى الله الفرد الخبير يا ظمى الاعلى ايا
ان يبيدك ضجج اهل الشقاق عن صريرك الاعلى وانا
ان تحبك شئوننا لى وافتلال عن هذا المقام العزى
المنير الذي استقر فيه العرش الاعظم واستوى
عليه المظلوم بقدره غلبت الاشياء وبقوة تخرت من
فى السموات والارضين يا اولياء الرحمن فى سلطان
انتم الذين اقبلتم الى الوجه فى يوم فيه عسر ض اهل الضلال
عن لغشى المعال وكفروا باياته وجادوا لسلطانة

ان افنوا على نفاك و... كذلك سالت لهم انفسهم الا ان
 من المشركين عند الله رب الكبرى الرافع انفسهم واما ايو
 باسمى ثم اشهدوا بحق البيان من كاس عطائي زعما
 للذين نقضوا عهدي وبياتي وارثجو امانح به سكان الفردوس
 كذلك قضى الامر والقوم اشهدهم من انفسهم من
 انما امرناكم من قبل ومن بعد وفي هذا القوم بما نزلناكم
 في كل عالم من عوالم ربكم الغفور الرحيم نزل الله
 ان يؤيدكم بحمود الغياية والالطاف ويوفىكم على ما نزلناكم
 به اثاره في مشرق الارض ومغربها انه هو السميع العليم
 لا تحزنوا عمتا ورد عليكم في سبيلنا انما حملنا الشدائد وابيانا
 لا يصلح العالم ونجاة الامم طوبى لمن سمع وويل لكل
 غافل مبين كذلك نطق القلم الا على اذ كان المظلوم
 ناطقا بما يقرب العباد الى العزيز العليم انما وصيناكم
 في الالواح وفي كتبى وصحفى التى كل كلمة تكلفتم
 الى المقام الرافع هذا يوم فيه تفتح ابواب الرحمه لسببنا

على من في الامكان اسرعوا يا ملائكة الارض وان تكونوا من
 المتقين ما خلقتم لانفسكم بل بحمد الله رب العالمين
 طوبى لوجه توجه الى انوار الوجه وفسقير قصد بحر الغشا
 واما صدقنا بالتصود في هذا اليوم الذي زين الله ذكره
 كتب المقرين يا قوم اذكروا من حضر امام وجهك الذي
 سمى علي وتسل عكر في كتاب الله العزيز ايجد نسلهم
 ان يحيله خا واما امره وناطقا بنائه بالحكمة التي امرنا
 اوليا بناجها في لوجي العظيم يا الف وعا عليك بهاد
 ما لك الامار قد كنت وانما لك من معك مذكورا
 في اول الايام نسل الله ان يكتب لك اجر من فاق
 باللقاء مرة بعد مرة انما ذكرك في هذا الجحيم ووزراك له
 العرش اشكر ربك بهذه الشهادة التي جرت من علي
 الاعلى في هذا المقام المنيع ونذكر امام الله بناك وحقن
 بعنائه ونضله لعظيم نسل الله ان يوتيهم على الاستقامة
 ويقضن رجعة المقدس الذي حبرى بامرهم الحكم اين

يا اهل مسلمان عليكم بها الله ورحمته ثم بفضل الله وعطائه
 اذ لم يعلم ويسمع ما يخرج من افواهكم وهو السميع البصير اذ
 اخذكم رقيق الآيات واجتهدتكم لغيات الوحي ولو اياها
 تراها قبلين اليك وتمسكين بحبل غايبك والطائفك
 قائمين على خدمته امرك وقطر من بدائع حودك وفضلك
 نسلك بالدين سرعوا الى مقر افساد رسوقا للظلمك
 وجمالك وانفقوا ارواحهم لاسمك وحبك ان تقدر
 لنا ما يقربنا اليك ويؤيدنا على اعمال امرنا بها في كتابك
 اي باب نحن عبادك وفي قبضتك واقبلنا الى ارضك
 وجر عطايتك نسلك ان لا تحتسبنا عما انزلت في كتابك
 انك انت المقدر الذي لا تعجزك فراحة الارض وذنابها
 قد غلبت سلطنتك وظهر امرك ونزلت آياتك انك انت
 المستدر اعليم حكيم بلسان پارسي ذكر مشو ويا على قبل عسكر
 عليك بها الله رب العرش طوبى لك بما اقبلت الى
 المظلوم اذ كان في جنة لعظيم ظم على شهادت ميده

بر حضور و صفات و جهت تخیل جلالت اولیای ان ارض
 قبل مظلوم تکبیر برسان باید کل مسر بوم از ریح جان
 مقصود عالمیان بپایانند و این ریح در معامی آیات
 حق جل جلاله بوده و در معامی ذکر و شهادت در معامی
 غایت و فصلش این ریح در معامی بسبب حیات عالم
 و در معامی علت خفای ام من شرب منه فانه بالاسم
 لکبری علی هذا الامر الذی به اضطرت افذة الوری الامن
 سائر الله رب هذا المقام الربیع الحمد لله عباد و اما ان
 ارض طرأ بذکر حق فانه کشتند و در این یوم اقدس
 ذکر کل از لسان عظمت جاری قل افروا ثم اشکروا بحکم
 بهذا الفعل العظیم قدر انام را بداند ندا در کل جان بر
 و کلمات بیان محکم و فراست رحمت از قلم اعلی جاری و
 سبیل جو و موجود اقداح طرح ظاهر و مشهور
 بسن اخذ نمایند و بذکرشس بپایانند الرحمن المشرق
 من امواج بحر جوی علی اولیائی و اما فی الذین خضعوا لامر

ملك يوم الدين الحمد لله اذ هو مقصود العارفين

هو الناظر من افحة الاعلى

يا عبد الوهاب عليك بهار الله العزيز الوهاب اسمع
 نداء المظلوم انه يذكر ك في سخن عكا بما كان بجزا حسته
 لها مكان انفضت الرحمن لابل الا ديان طوبى لمن وجد
 صفحات الوحي واخذ الكتاب بقوة من ليدى الله رب
 العالمين انا معنا ذاك من كتابك ذكرناك بما تغيرك
 الى في الظهور في ايام الله العزيز الحميد انا فتح باب
 العرفان بفتح البيان ولكن القوم في ضلال مسين
 نبتوا كتاب الله ورأى حسم متمسكين باعنه هم من همزات
 المتوهمين قل يا قوم خافوا الله فتداني اليوم واليوم
 ينادى يا على الشداير قوموا عن رقد الهوى مسرعين الى الله
 اعلم الحكيم قد طوى بساط الاوامم واتي الرحمن بامر عظيم
 انه هو اثنا بعظم الذي انزل ذكره الرحمن في الفرقان
 طوبى لمن وجد عرف ابيان وفاز بهذا اليوم البديع

قل يا قوم لا تسوا أنفسكم من لجهنم الا عظم ولا تتبعوا قل يا
 سيد البشر الذين آمنوا بهناك قل طوبى لكم بما سمعتم الله
 من الافق الاعلى وابلستم اليه سوف ترون ثمرات اعمالكم
 من لدى الله المقدر القدير يا واثاب اذا اجتهدك ناداني
 الاعلى وصرير قمى الاعلى قل الهى الهى لك الحمد يا فحت على
 وجه اولياك ابواب الحكمة والعرقان وهدتكم الى
 صراطك ونورت قلوبهم بنور معرفتك وعرفتكم ما يقربهم الى
 ساحة قدسك اى ربنا سنك بالدين سرعوا الى مقر العباد
 شوقا لفتانك وناصحتم بطوة الامراء عن التوجه اليك
 والاعتراف بما انزلته فى كتابك ثم بالدين اقبلوا الى نقاب
 ما ذنك وفاضوا الى باب عظمتك وسموا ذنك وشاؤوا
 ابقى ظهورك وطاقوا حول ارادتك ان تقدر لا اولياك
 يا يوتيهم على ذكرك وثنائك وتبلغ امرك انك انت المقدر
 على ما تشاء لا اله الا انت الغفور الرحيم يا قلى الاعلى يدل
 لغة العصى بالغة النور اى بكونه احد الالهة فى سائر عوالم

آفتاب حقیقت روشن و منور مگر طور بر غرضش ظهور
 نشوی از حقیقت سدره منتهی کلمه نبی که قدرتی الموعود صفا
 میشود باید آنجا بس نور بیان و مار سدره قلوب و افق
 منور و مشعل نمایند تا کل فایز شود با چشم که از برای
 آن موجود شده اند اینطی معلوم از اول یوم الی صبحین
 غیر است و احجاب کل را با اراده الله و عوت نمود
 طوبی از برای نفوسیکه بچوب فایز شد و بکلمه علی
 فایز شده اند سبحان الله معلوم نیست معرضین بچه
 تکلم نموده اند ایات عالمه احاطه نموده و نباتات
 اظهر من الشمس مع ذلک عباد فاضل و محبوب الامین
 سائر الله و لکن قدرت حق شسبقت گرفته و اقدار کماله اظهر
 کرده بیائیکه مع اعراض لوک و ملک و عبده او نام
 و مع استعداده و منع کل نور امر و سرارضی مشرق
 مشاهد میگرد و سوف بظلمه انزالنا فی الزبر و الالواح
 کاظمه ما خسرنا العوم به من قبل انه هو احسن من العلم

واما ما سئلت عن الروح وبقائه بعد صعوده فاعلم
 انه يصعد حين ارتقائه الى ان يخبر من يدى الله في كل
 لا تغيره القسرون والاعصار ولا حوادث العالم وانه
 فيه ويكون باقيا دوام ملكوت الله وسلطانه وجبروته و
 اقتداره ومنه تظهر آثار الله وصفاته وعنايته الله والطاق
 ان القلم لا يقدر ان يتحرك على ذكره المقام و
 علوه وسموه على ما هو عليه ويدخله يد التفضيل الى مقام
 لا يعرف بالبيان ولا يذكر بما في الامكان طوبى لرو
 خرج من البدن مقدسا عن شبهات الامم انه يتحرك
 في جو آراء ربه ويدخل في الجنة العليا وتطوفه
 طلعات الفردوس الاعلى ويعاشر انبياء الله واليا
 ويكلم معهم ويقص عليهم ما ورد عليه في سبيل الله رب العالمين
 لو يطلع احد على ما قدر له في عوالم الله رب العرش
 والشرى ليشغل في حين شوقه لاذك المقام الاضغ الاربع
 الاقدس الابهي طسان پارسى شينو يا عبد الوهاب

عینک بهائی اینکه سوال از بقای روح نمودی منطبق
 شهادت میدد بر بقای آن و اینکه سوال از کیفیت
 آن نمودی آنکه لا یوصف ولا یغنی ان یدکر الا علی قدر
 معلوم بسیار و بر سلین محض بدایت خلق بصراط مستقیم
 حق آمده اند و مقصود آنکه عباد تربیت شوند تا در حین
 صعود با کمال تقدیس و تزئین و انقطاع قصد رفیق اعلی
 نمایند لعمری الله اشرفیات آن ارواح سبب ترقیات
 عالم و مقامات اعم است ایشانند مایه وجود و علت عظمی
 از برای ظهور است و صنایع عالم بجم تمطر استجاب و
 قوت الارض بیحشیشی از اشیا بی سبب و علت میزند
 موجودند و سبب عظم ارواح مجرزه بوده و خواهد بود
 و سرق این عالم با آن عالم مثل فرق عالم جنین و این
 عالم است باری بعد از صعود بین بدی الله حاضر
 میشود بیکلیکه لائق بقا و لائق آن عالم است این بقا
 بقا زمانی است نه بقا ذاتی چه که سبب قوت علت و

بقا، ذاتی غیر سبق و آن مخصوص است بحدی جل جلاله
 طوبی لغارین اگر در اعمال انبیا تفکر نمانی سقین
 بین شهادت میدی که غیر این عالم عالمهاست
 حکمای ارض خواجه در لوح حکمت ارتکبم اعلی نازل
 اکثری با آنچه در کتب الهی نازل قائل و معتقدند و لکن
 طبیعت که طبیعت قائلند در باره انبیا نوشته اند
 که ایشان حکیم بوده اند و نظریه نیست عباد و کرم را
 جنت و نار و ثواب و عذاب نموده اند حال ملاحظه نماید
 جمیع در هر عالمیکه بوده و هستند ارباب مقدم بر کل
 میدانند بعضی ان جوهر مجزوه را حکیم میگویند و
 برخی من مثل الله میدانند حال امثال این نفوس اگر
 علوم الهی را منحصر باین عالم میدانند هرگز خود را بدست
 اعدائید اند و عذاب و مشقاتیکه مشبه و مثلند داشته
 تحمل نمیبرند اگر نفسی بغلب صافی و بصیر جدید در آنچه از
 علم اعلی اشراق نموده تفکر نماید بلسان حضرت بالان

و حصصی که مطلق کرده و اینکه از بیعت سوال نمودید
 در کتاب اعیان نازل شده آنچه که کافیت طوبی معاین
 جناب م (از) علیه بهاء الله را کسیر میرسانیم امروز باید بود
 بزرگوار مشغول باشند و خدمت تبلیغ است آن هم
 بحکمت و بیان باید کل بان متمسک باشند از حق سطلیم
 شمار آتاید نسرد یاد و نماید بر آنچه سزاوار بودم او
 و تذکری فی ذالعام من سخی نبی احسن و تذکره ما تالی
 و بشرة بغایتی نسئل الله ان یوفقه علی ما یقر به الیه فی کل

الاحوال

بوالشرق من افن سببار بیان

و حضرت مقصودی را لائق و سزا است که آنجناب را
 بوی نسیر بود بر اقبال و توجه و نصرت و تبلیغ و بکلمه سبأ
 الملکالی اشراط ساعت و سراز قیامت را ظاهر نمود
 نه انکس و الشاء و له انکر و البهائم از اول ایام اقبال
 نمودی و از کائناتس اقرار امام و جوه انخیا و اشرا

آشامیدی و با استغامت نام بر امر مالک انام تمام
 نمودی در ایامیکه او نام کل را از افق اعلیٰ محروم داشت
 با صبح یقین خسرو حجات طنون نمودی و بعضی از
 ظواهر تمام شکستی از حق میطلبیم در جمیع احوال تالیف
 بدیعه جدیده همش را موید فرماید حتی عمل اعمالک کما ذکر
 است در اعذار تکب و بتضوع منها ما یهدی التاسیس البی
 انه هو المقدر القدر خدی قبل اسمع جو و علیه بهانی
 نامه شمار از و مظلوم ارسال داشت و جدا نامه تا اتمش
 اجتنان از تکب هو الغفور الرحیم بالانها التارک
 الوحی من کانس عظامی اسمع ندالی من سطر سجنی انه
 بنا و تکب منها من عمنده و دیگر که رحمة من ابدنه انه جو
 النضال الکریم با سندر و اقسما رخ جل جلاله تفکرنا
 و همچنین در مظاہر طنون و او نام حضرت قشر نقطه اولی
 روح ما سوید فداه میفرماید و قد کتبت جوهره فی ذکره
 و هو انه لا یشار باشارتی و لا با ذکر فی اسیان ایجا

این یک کلمه را ادراک می نمودند و بان تنگ محبتند
 با ذکر این کلمه محکم مطاعه که بشهادت حق جو سپید است
 اما جائز است اهل بیان الیوم از شنیدن و برسان مجرب
 و فاعل شوند همه تنصیفی در این ایام صحت جستبار
 نیاید تا از سر قلم اعلی هفت نماید آنچه را که عرف ائمه
 از آن متصووع است حضرت نقطه در رفیق اعلی بکلمه مبارکه که
 انشی انا اول العابدین باطن قل یا قوم اتقوا الله انظروا
 انتم ثم اسمعوا ندائه لا یشبهه ذکره باذکار العالم ولا
 ما ظهر من عنده بما ظهر من الامم اسمان برهان
 الهی الیوم برین است شمس حکمت و بیان و انجم اوام
 و احکام قبلوا الله و لا تکنوا من المعرضین این کلمه
 انجم محیط بوده نه محاط حضرت بیشتر ذکر فرموده آنچه را که
 شبه و مثل نداشته و از ظهور و بروز خود مقصود اعلی این
 کلمه بوده و این در یک مقام ذکر میشود و در مقام دیگر لا
 یعرفه الا هو هذ احتی لا ریب فیہ تالله الحق این

اعظم و حجت کبری در اثبات ظهور بامری محتاج نبوده و
 بحرب میان امام و جوه و دیان ظاهر و آفتاب برمان
 فوق رؤس مشرق و لایح سدره منتهی با ثمار بینه
 نفعه و ادراق جدیده لطیفه با حس و هوید اقل ضعیف
 یا نفعکم عن الله رب العالمین و خذوا ما امرکم به من قبل
 مقتدر عظیم حکیم امر و زبان قبول این ظهور اعظم خلق
 و منوط انما انزلنا البشری ما قدرت به عبون کتب الله
 المبین القیوم و ارسلنا الیه فلما حضرو قرأ انذاب من نوح
 الوحی علی شان طایر بکله فی هو الی و قصد انحصور امام
 و جمعی قد هزرته اکلمات بحث لایتمی ذکره با تسلم
 و المدا و لا باللسان شیخ بدیدک ام کتاب فی
 المآب انما استرنا اصل الامر بحفظه حکمه من عندنا و انما
 الفرز المختار انما یفعل بالیار و لایسل عما سار و هو
 الفرز المسلم با سمندر خراطنجسای طین لاتی صعد
 و طیران نبوده و نیستند و حرب قبل یعنی شیعه فی آن

بظنون و او نام تربیت شده اند عسری برامری
 از امور گاه نموده و نشینند الی جن اسرار ظهور معلوم
 بیک اسم و کلید دین اسلام ضعیف شد و از دست
 رفت یا سمند در حرافات شهر ظهوری باید در ایام
 ظهور حاضر باشند و بشرف لقا فائز گردند فکر هم است
 و کن من الحاقین الی جن معنی توحید را اورا کن کرده
 یعنی آن ندع ذکر همسم و ذکر ما بهتره بحال فضل
 عزیر العباد و الله هو المقدر الدیر ذکر الله سبیکه اراده
 افعال بحر اعظم کرده اند نموده بودید یا سمند در ایام
 و ادائیکه قابل دلایق صفها و مشایده باشد چون کبر
 اهر کیاب و کن امید هست ازین خلوص انجمن سب
 قیامت بر خد مت کله نفوذ نماید و عباد را باقی اعلی
 است لذ از حق میطلبیم ایما را مؤید شد نماید بر اورا
 حزب شیعیه و اعمال و انوار الیکه مخالف امر الله بود
 چه اگر بر نفسی فائز شود با نقیم نام خود را ثابت در اسخ

و عرفتم بسینک و علمم با بر فحکم الی سماء عزک و قویمک
 انک انت المقدر الذی لا تنفک حجات المعتدین و لا
 اعراض المعرضین و لا شامة لشمسین انک انت اعلم حکیم
 ذکر ملاقات با حاجی میرزا ابو الفضل را نموده بودید یا
 سمندر در ایامیکه نیت عظم از افق سماء ارض ستر شرق
 و لاج بعد از ارسال الواح و انزال آیات تلاوت بعمل
 بعد حاضر نامه ارسال نمود و در آن نامه استرار
 و اعتراف خود را بمن نظر اظهار داشت و بعد باین کلمات
 لائقه ناطقه نطق نمود که اگر نمیتوانم را در ارض قاف نظر
 نمایم نان مرا اطلاق می قطع نماید حال ملاحظه ناسم
 الطیف ایچی چگونه اسأل این کلمه را صفا نماید و کن
 فی سبیل الله سبذیم و بصیر و صطبار امر نمودیم یک
 لوح منع افکس در جواب آقا سید موسی علیه سبانه
 از سماء غایت نازل و ارسال شد لیجد منه عرف
 الله بهمین القیوم آتاه و انا الیه راجعون

بسمه الطاهر الناطق فی ملکوت السبایان
 حمد مقدس از ادراک عقول ساحت اشع اقدس حضرت
 مجتوبی رابع و سزااست که بیک کلمه علیا که از مشرق
 سار ام کتاب اشراق نمود بجز بیان ظاهر و امواجش
 باهر و سما، علم مرقع و بشو کس و القار مزن و بجا
 نشت الارض و انفطرت سار الاوامم و ترزالت
 اریکان بحیث و نواح الطاغوت و اخذت الزلازل
 قبائل الارض کلها الا من انقذته ید عطاء الله رب العالمین
 طوبی انی برای نفسیک باصفار ان فائز شد و با تو شک
 نمود او از جو هر وجودی الله مذکور و از قلم علی
 مسطور یا احمد علیک بهائی و غیاتی نامهای متعدد
 شمار سید و عبد حاضر امام وجه عرض نمود و شرف
 هفا فائز گشت از هر کلمه عرف اقبال و استقامت و
 قیام بر خدمت و توجه و انقطاع شکر بکنند الله علی
 و غیایه و الطافه با ایدکم و شکر بکم و انزل لکم ما یناد

في عوالم السلم والعرفان وعلى خضوعكم وخشوعكم لا من انبياء
 الارباب يا احمد اسمع النداء من الافق الاعلى مرة اخرى
 انه لا اله الا هو الغفور الخبير قل يا ايها البيان اتقوا الله
 ولا تتبعوا الهوا الذين كفروا ويوم الدين من يعرض
 على هذه الامر انه اعترض على الله رب العالمين
 قل نعموا بما عند القوم وسارعوا الى مرضاة الله كذلك
 نطق لسان العظمى في مقام لا يرى فيه الا انوار الوجود
 ولا يسمع فيه الا آيات الله العزيز الحميد وتسمعت
 النداء اذ ارتفع من سخن عكاور ورايت الافق الاعلى
 اذ كان القوم في وهم مبين طوبى لك يا عمرت
 بما جرى من العظم الاعلى اذ كان المظلم في بد
 الحسن المتبين قل يا ايها الارض قد اتى مالك السما
 من الافق الاعلى بجنود الوحي والالهام اتقوا الله ولا
 تتبعوا كل متوهم بعيد الذين تحركهم واهف الظنون
 كيف تساء الا انتم من الظالمين في كتاب الله رب العالمين

اعظم انما اذكراك من قبل بذكر انجدت به فذة المخلصين
 وازلناك ماقرت به عمون المقربين واظهرناك من
 خزان قلبي الاعلى لتألي بحسنة والبيان شكر وقل لك
 الحمد يا مولى العالم ولك الشكر يا مقصود العارفين
 قد اودعناك سر اج عرفان في مشكوة البيان
 وحفظناه بزجاج بحسنة ان ربك يفعل ما يشاء ويحكم ما يريد
 قل يا معشر الفرقان انظروا ثم اذكروا اما انزل الرحمن في
 هذا الكتاب اعظيم انصفوا بالله ولا تتبعوا على انكم انجسوا
 الذين نقصوا عهد الله وميثاقه اذا تحضمت عليكم السيات
 من لدن مقتدر قدير ويا طائفة البيان اسمعوا ما نطق
 به بشري ولا تقصوا على الذي تاكم من مطمع الامراء
 ببيع ويا طائفة الانجيل اقروا اما انزل الله على الروح ولا
 تكونوا من الظالمين اني انا المقام الذي اليه صعد
 الروح لو كنتم من العارفين وانا الكتاب الذي منه
 فصلت كتاب الله لو كنتم من الناصقين قد ظهر الاظهر من قبل

شهيد ذلك لسان العظم من حسد المقام الرفع لمعروا
 افذتكم من عنبار الاوامر ثم انصروه بمسبل سجد منه كل
 ذي شئ عرف القدس وراحمه انخلوس لله الفرد القدر
 العبد لم يسم بحكم ذكر اولداني بناك وشهرهم بجاني
 التي تسبقت من في السموات والارضين قل يا اهل
 البصائر اياكم ان يمنعكم عن كل نافع بعد موت
 يا نبيكم من نطق باهوانه الاله من المفسرين في كتاب الله
 ربنا اكرسي الرفع لا تصدقوا من يا نبيكم يا مختلف
 الامور قل اتقوا الله ما قوم ولا تكونوا من الجاهلين خذوا
 كأس الاستقامة باسمي ثم اشهدوا منها بذكرى ايم
 قل اقبلوا بتواضع نوراً الى فوق الاعلى منقطعين عن
 الذين يتكلمون بما لا اذن الله لهم ذلك لعلمكم السدق
 الجنتي ويصوم لسان الله في هذا الروح الذي لاحت من
 اقد شمس الغاية والاطراف من ليدن شفق كريم اذا
 اخذك بكر بيان ربك الرحمن واجذبك كثر العرفان

قل استغفرک یا ربی لسان بامرک ایمن علی الامکان
 و با شرافت انوار شمس ظهورک و لدائی بجز تو سجدک ان
 بختی ناطقانه ذکرک و تمسک بجبهک بحیث لا یستغنی فریضه لیسلا
 ولا جبارة العباد تم انظر یا ارحم الراحمین عبدک عبد الیوم
 بدوام حکومتک و جبروتک ای رتب انما الذی نبذت الی
 سارغالی الزوار و جهک و ترکته از انون را کفنا الی سار
 حرک استغفرک بمرکز امرک و با کان کونانی حکما
 توفیق علی ما تشاء و ترضی و تقدری خیر الاخرة و الاله
 انک انت المقدر علی ما تشاء لا اله الا انت العفور الکریم
 لسان پاری شکره بکذبتا مخصوصه فائز شدی و
 نزد مظلوم مذکور بوده و بسنی منتسبین طرارا اقبل مظلوما
 تکبیر برسان و با مواج کسب فضل و کرم الهی شایسته
 ده و پنجمین دوستان آن ارض را تا کل از کوشریان مقتضو
 عالمیان بیایانند و نور استقامت منور گردند لازمال
 بیکد و الواح از قلم قدم جاری و نازل ان الامر کرم

و ایوم عظیم عظیم باید البصار اولیا باقی اعلی متوجه باشد
 و همچنین آن در آن بنده مالک اسما نفوس مومنین
 تعدد و لا شخصی مشا به میشود باری هر نفسی بغیر ما اراده
 نطق نماید که آب مغر تسبیذ ملک مالک القدر فی النظر
 الابر بعضی اختلاف زد دست داشته و میدارند
 حال بر کل لازم مل واجب هرگز که سبب اختلاف شود
 از این احتراز نمایند و لو نظیر من الذین طافوا فی
 فی العشی و الا شراق امروز باید کل بقلوب نوران
 امر مشغول شوند و با علا کلمه الله نیست حکم محکم الهی که در
 صحیفه حمرا از تسلیم اعلی ثبت شده اولیای بر سر پند
 و دیار باید مبلغین از اهل خود معین نمایند لیست و العباد
 ظهر و لاح جناب علی قبل حیدر هم از برای آن طرف
 بسیار خوب و مقبول است بعد از قرائت لوح و اصفا
 نافه صورت ان را از برای جوان روحانی بفرستید
 تا مطلع باشد بانچه از تسلیم مالک قدم در این لیله نور

جاری شده ایچسا، اشرق من افی سمار جمعی علیک
 و علی من منک و علی الذین ما منعم نفاق الناعقین و
 مغزیات المرسیین عن الله رب العالمین
 بنام کونیده دا

تایس پاک یزدان در اسه او ار که از روشنی آفتاب
 بخشش جهان را روشن نمود از با کبر عظم هویدا
 و از ما هویت بجهت اوست توانا که توانائی مردم را
 اورا از خواست خود باز دارد و لشکرهای پادشاهان
 از کفارش منع نماید نامه ات رسید دیدیم و بدین
 شنیدیم در نامه لسانی محبت کنون و اسرار مودت
 مخزون از او در همه سال مطهر ترا نمیدانند
 نصرت امرش و توفیق بخشش لشکران دشت ناوبر
 بآب زندگانی برسانی اوست بر برامری قادر و توانا
 آنچه از دریای دانائی و خورشید غنائی سؤال نمودی
 باجابت مخزون پیش نخستین سخت پرستش کنان

بزوان را بجه زبان ورود بکدام سو بنمائیم شایسته است
 آغاز گفتار رستش برورد کار است و این پس از
 شناسانیت چشم پاک باید آشناسد و زبان پاک
 باید تاسیاید امروزه و نای اهل دانش و پیش سوی
 اوست بلکه سو بسیار اجمله رو بر سوی او شیرود
 از خداوند میخواهیم مرد میدان باشی و بتوانانی
 بزوان بر خیزی و بگویی ای دستوران گوش از
 برای شنیدن رازی نیاز آمده و چشم از برای دیدن
 چراگر برانید دوست بکناید بیدار مکنوید آنچه را که در شکار
 درانت ای دستوران اگر روی کلزار و انانی
 بسیار خرد نخواهید و دانای بختار اورجامه تازه
 شناسید و از کتی و کستی خوانان چشم بردارید و
 باری بر خیزید پرشش و تم در کیش و این بود
 امروز کیش بزوان بیدار جبه اندازد و راه نمود
 کیش نیکوکاری و آیینش بر دباری این کیش

زندگی پانیده بخشد و این آیین مردمان را بحسان
 بی نیازی رساند این کیش و آیین دارای کیشها
 و آیینهاست بگردید و بدارید پرشش بوم با مردم
 روزگار که جدا جدا کیشی گرفته اند و هر یک کیش و
 آیین خویشرا بیشتر و بهتر از دیگری دانند چگونه رفا
 نمایم که از دست و زبان ایشان درینج و آزار نمایم
 ای شیر مردمان رنج را در راه حضرت یزدان را
 و این حسد روی در راه او در ما نیست بزرگ
 و هر تلخی شیرین و هر پستی بلند اگر مردمان بپایند و بداند
 جان را بجان در راه این رنج دهند این رنج منصفان
 کج است اگر در ظاهر نیک است در باطن پسندید
 بوده و هست کفایت از دستم و تصدیق نمودیم چه
 مردمان روزگار از روشتمانی آفتاب محرومند
 و ادرا دشمن میدانند اگر بی رنجی طلبی این بیان که از علم
 رحمن جاری شده قرانت نما الهی الهی استد بفرز آید

و در حد آنگاه است که با مالک الاسرار و فاطمه الزهرا علیها السلام
 کلمات العلماء و اقدار قلمک الاعلی ان تصرفی بر ایات
 قدرتک و قوتک و تحفظی من شتر احد انک الذین
 نقضوا عهدک و میثاقک انک انت المقدر القدرین
 ذکر حصنی است متین و لشکری است بسین حفظ نماید و نگاه
 بخشد بر شش چهارم در نامهای ماثوره داده اند شام
 بهرام بانسانهای زیاد از برای رسانمائی مردمان
 الی آخر بسیارند ایدوست آنچه در نامها ماثوره داده
 ظاهر و هوید گشت نشانها از هر شرطی نمودار امروز
 بزوان ندانیم باید و کل را عنوی اعظم بشارت میدد
 گستی با نور ظهورش منور و لکن چشم کیاب از
 یگانها داده ایمانند بخواه بنسندگان خود رسانمائی بخشد
 ینامی سبب و انانی و علت نجات برده دست و انانی
 خود از رسانمائی بشارت اگر مردمان چشم خود ننگرند امروز
 جهان را بر روشنمائی تازه روشن کنید بگو خورشید

دانایی بود او آفتاب معنی پدیدار بختیار آنکه رسید
 و دید و شناخت پرشس خیم از پل صراط و پشت
 و دوزخ بوده همسیران بر آستی آمده اند و راست
 گفته اند آنچه را بیک بزوان خبر داده بدیدار شد
 و شود عالم محازات و تکافات بر پا بشت و دور
 خرد و دانایی تصدیق نموده و بینماید چه که وجود این
 از برای آن دو لازم در مقام اول و رتبه اولی بشت
 رضای حجت بر نفسی بر رضای او فائز شد او از آن
 حجت علیاند کور و محسوب و بعد از عروج روح فائز بود
 آنچه که آمد و خامه از ذکرش عاجز است صراط و سیر
 و همچنین حجت و بار و آنچه در کتب الهی مذکور و مسطور است
 نزد اصحاب بصیر و مردمان منظر اگر معلوم و مشهور است
 عین ظهور و بروز انوار خورشید معانی کل در مقام اول
 و حق بطلن میفرماید آنچه اراده میفرماید هر یک از
 مردمان که بشنیدن آن فائز شد و قبول نمود او از آن

حجت مذکور و همچنین از صراط و میزان و آنچه در روز
 رستخیز ذکر نموده اند گذشته و رسیده و یوم ظهور
 یوم رستخیز اگر است امید هست که اشجاب از حریق
 وحی الهی و تسلیل غایت ربانی بمقام مکاشفه و شهود
 فارغ شوند و آنچه ذکر نموده اند ظاهر او باطناً مشاهده نمایند
 بر شش ششم پس از ششتم تن که روان از تن جدا
 شده بآن سه استاد الهی آخر در مقام خدنی
 از خامه دانش ظاهر شد آنچه که نمایان را کفایت نماید
 و اهل دانش را فرج کسب بخشد برستی میگوینم روان
 از کردار پسندیده خشود شود و داد و دیش در راه خدا
 باو میرسد پیش حضرت از نام و نژاد و نیاکان پاک
 نهاد بوده ابو الفضل کلینکانی علیه بهانی در این باب
 از ما شناسای آسمانی نوشته آنچه که آگاهی بخشد و بر
 پسناسای بفراید امین بزردان با وقت و نیرو بوده و دست
 زود است آنچه از زبان گفته شد در ظاهر دیده شود

از خداوند میخواهیم ترا بر باری نیر و نخبه دوست و امانا
 و توانا اگر انجناب سوره شمس و نور طوک را سپارد و بخواند
 از آنچه سؤال نموده عین مبارز کرد و نخبه مست امر الهی قیام
 نماید قیامیکه ظلم عالم و قوت امم او را از نصرت مالک قیوم
 منع نخبه از حق مطلقیم همش را تا یاید فراید بر آنچه سبب بلند
 و بقای نام است جدا نماید شاید بسوزند گوره هم پیوسته
 و از لسانی حکمت و بیان که از حسن زنده قلم ز حسن ظاهر شد
 قیمت برید و نصیب بر و اید البهار علیک و علی کل ثانی
 مستقیم

صحفۃ اللہ الیمن الصوم
 بو المعتمدی المشفق الکریم

کتاب اثر که از علوم امن با صفت الیمن الصوم نخبه
 نجات الوحی الی الاقی الاعلی و توتده علی الاستغاثه
 علی هذا الامر الادی به ذابت الاکباد و اضطرت العباد
 الامن ساء الله رب العرش و الهی و مقصود ما کان

ويكون يا ايها الناظر الى احق الظهور اسرع ما ينطق بكلم
 الظور في هذا المقام المحمود انه لا اله الا هو الواحد القه
 صير الزودود انا ذكرناك واناك من قبل يا سقي به
 ذكر كما في عوالم الملك والملكوت اناك ان تخترتك
 حوادث الدنيا او تخترتك فوضاه الوري او تمنك
 شبهات الذين كفروا بالثاب والمشهد وضع القوم وما عندهم
 بقدره من عندنا وخذ كتاب الله لقوة لا تمنك
 واصفوف كذلك وارت افلاك الحكمة والسبيان
 من لدى الحق علام الغيوب انا اردنا ان نذكر في
 بحسن من صدق الى الرفيق الاعلى ان ربك هو المقدر
 على ما يشاء بقوله كن فيكون يا ظمى لا على اذكر
 اتخذ لنفسه سبيلا الى الله مالك الوجود وامن به او
 ارتفع الله بين الارض والسماء وشرب رحيق البيان
 من كأس عطاء ربه مالك الغيب والشهود يا حبيب
 على عليك بهاء الله وعنايته ورحمته وفضله نسمع ونرى

وذكر من قلم القدم في هذا البحر الا عظم واستوار المظلوم
 عليه بما كتبت ايامي الذين كفسروا ابانته واما ^{نحو} و
 حجة ونقضوا عهدنا يا اتجوا كل جابل مردود اشهدك
 قبلت اليه اذا عرض غنه كل غافل محبوب طوبى لك بما
 تحرك على ذكرك لسان العظمة في هذا المقام الذي يطوبه
 الملا الا على ثم طنكته مقربون اشهد انك تنكبت بحبل الاله
 بحيث ما شغتك حوادث العالم ولا عرض الذين ^{اصنوا}
 عن الذي نطق في كل شان انه لا اله الا ابو العزيز المحبوب
 انت الذي ما خفتك جنود الامراء ولا شبهات العلماء
 ولا اشارات الفهارة املت وسمعت ما سمع ابن عمر
 في طور اعسفران ودفيت بجهادته وميثاقه واعترفت
 انزله في كتابه فيمالك يا ايها المتوجه الى النوار الوجه والنا
 ثباتي بين العباد والمتشبهت بذلي والتمسك بحبل الهدى
 انت الذي ما ضعفك قوة القوم نطق في ستر اتر
 بالاطلع عليه الا الله ربك وشهدت باشهد به المقصود وقر

بالافازیه الاولون الامن شاء الله رب السموات والارض
 سبحان الله اعلم من انفق سائر العطاء و انور اللوح من شطر
 القار و العرف المتصوع من قميص عنایتہ ربک مولی الوری
 علیک یا من قرنت بعرفان الله او منع عنه الاحزاب
 طوبی لک و نعم لک و لمن یدکرک بما نزل فی هذا
 من لدی الله مالک الرقاب نسئل الله تبارک و تعالی
 ان ینزل علیک فی کل الاحیان رحمة من عنده و
 من نجات قمیصه انه هو المقدر العزیز الوهاب لسان
 پارسی ندای مظلوم را بکوشش جان اصغانا شاید موت
 سوی بر خدمت امر و ایل ارض را از او نام قبل حفظ
 نمائی شاید نوار نیز عشاق از آفاق قلوب عبای
 عشق ناید و کل فائز شوند بانچه که از برای ان از
 عدم وجود آمده اند یک کلمه لوجه الله ذکر میشود که شاید
 ستری شود ما بین مظاهر او نام و مطالع نیز العیان
 و اوراک نمایند آنچه را که سبب حفظ نفوس است از

مکنون غافلین و شبهات طردین و نفاق ناحقین چه
 مقدار نفوس از علا و عرفا و مفتاک که در قرون و اصحاب
 مذکور حق مشغول و ظهور نیستند عظیم را بحال عجز و ابتهاج
 از غنی متعال سسنت می نمودند در اسفار عبرت ناپذیر
 و زفراست متعاهد و چون ایام ظهور بار آورده حق جل
 ظاهر و آفتاب حقیقت از افق سحابیست الهی مشرق
 کل معرض و با عرض الکفان کردند تا آنکه سدره مبارک
 با سیاف او نام قطع نمودند و حال عکاسی ایران بگذرد
 شمار من غیر ستر و حجاب حق الرحمن بیند عمل نمود
 آنچه را که هیچ حزبی از احزاب عالم عمل ننمود و بسنو
 ندای مظلوم را و بزار قیام تا قیام که آن نظر اب ان
 احسبند نماید و در احوال و فتنه سال و اقوال خرب
 قبل تفکر کن آنه یونیک و یوتک علی التمتک بهی
 الله استقیم و بناء العظیم اما نوصیک باوصی الله اولیا
 فی کتابه الله هو الناصح الایمن انظر الی السدره و اشارنا

این بوم بشارت داده و محسن اشیا را طوطی از برای گفتن
 قصص قبل و بعد ایشان از او گویند بیان رحمن منع نمود و عرض
 معروضین و اعتراض طالبین ایشان از تو سخن باز نداشت
 له الحمد و الشکر و له وجود و اظهار فضل و اشیا و حکیم باری عز و جل
 هو المقدر الخیر

کتاب تتراله المظلوم لمن شهد و رای آیات آیه کبری و فاز گنج
 مذکورانی کتب الله رب العالمین طوطی لمن عرف ما خلق له
 و یغیا لمن تنسک بحمل الله العظیم حکیم و خیر کتابک لدی المظلوم
 و سمعنا ما فیه اجنباک بلوح به نادوی للنا و الملک لله اعز و حمید
 یا افغانی علیک بهائی و عنایتی قد فازند انک باصفائی و
 کتابک طاعتی ان ربک هو السامع المحیب اذکر الایام الکیفی
 فیها یا امام وجه ربک و قاده الادی عرشه العظیم انت الکی
 سمعت الذاری و اقبلت الی الافق الاعلی و شربت حنجره
 من عطا و ربک الکریم قد قدرک من ظلم اقدم لا یعادله العالم
 ربک المظلوم فی حجه الام شکر ربک الغفور الرحیم اذ افرقت علی من

ریحی الوحی من کوس کلماتی "قل الی الی تک بعد
 بما قرئت الیک و حضرتی فی بساطک و شرفتی بملکک
 و نسبتی کو شریانک و عرضتی ثناک العظیم و صراطک
 المستقیم انا الذی یا الی کنت خافلاً علمتنی بطورات
 غایتک و کنت راقداً انقضت بی جودک و کنت بعیداً
 قریبی ثنوات فضلك کیف اذکر یا الی بدائع غایتک
 و ما انزلت لی من سائر شیتک و حمروت ارادتک
 احاطت بی آثارک الاعلی و رحمتک الی سببنا
 بحسب جلیتی من افغان سدرتک و نسبتی الی نضک و عزتک
 لو یکن الی الف روح فی کل صین و انسدی برمی نسبتک
 لا یبادل قطرة من بحر عطاک و خذوة من نار شوقک
 ای ربیب ابدنی علی ذکرک و ثنائک و خدمتک احضرتک
 و عزتک یا سولی الاسما و خاطر اتمار احب ان تجلیتی فی
 کل الاحوال بنجد یا یا ناک و تنور ابنورک و قشبتنا باذکرک
 و وارکرمک و ناظر الی افک و اکون علی شانک لای

ما فی العالم من القوه وبقدره واطوره انک انت لقمه
 علی ما سار و فی قضتک زمام الاشیاء اسلمک بظلم
 استنات و منزل الآیات بکتابک لم یسین و ما فیہ من لیسر
 و عرفانک و شمس المحبته و الوداد التي اشرفت من افاق قوه
 الخاصین من عبادک ان تحب لی ما یحطنی عن الذین نقضوا
 عهدک و کفروا برانک و حادوا باباک و انجروا
 تحک ای رب ترانی خاضعا لوجک و خاشعا لامرک قد
 لی خیر الاخسره و الاولی انک انت مولی الوری و رب
 العرش العظیم و الكرسی الرفع یا افضیب یا خیر جواب انقلاب
 ارض بوده از اول ایام تا جن مطلب اوم و ست اعدا
 بوده اگر چه قوت و شوکت و اقدار اهل عالم نفوذ کلیم
 و اقدار ظلم علی راسخ نموده و نخواهد نمود و لکن چون
 نزوح مقبول بوده و هست لذا محل تعدیهای ظالمین و
 مستبدین واقع و فی تبدیل استعین بجنه العلیا لآیات
 و بیات المبقرین آنچه در الواح از قلم اعلی جاری شد

ظاهر گشته و میگردد و از حق بی طلبیم ترا موند فرماید بر آنچه
 رضای دوست و دوست بعضی از افغان علیهم السلام بر آن
 طائف حولند و در ظل قباب عظمت ساکن و مسترح و بعد
 الامر به یفضل بالاسماء و حکم ما یرید و هو المقدر القید و این
 در باب گرفتاری خلق و عدم شعورشان ذکر نمودیم
 حق لاریب فیه آنچه بر اهل ارض وارد شده و میشود از
 جزای اعمال است انسان و جمیع اشیا متحرک و سکنی در دنیا
 و احصا بر یا قائم کفشد و بالاخره شهیدش نمودند
 یا افغانی یومی از انام در ارض طاکه مقرر سلطنت است
 مسمی میشوندیم نعتیه از کل جهات جنین مرتفع بعد از توجه
 منابر که در بدن و دیاران است تسلیم است اعضا شد و باین
 کلمات ذکر العلی الهی خاتم رسل و استیکل رسول است
 روح با سوید رسد راه مار از برای ذکر و شناسای تو
 داده مقصود آنکه بر ما ذکر حق و شناسیش و شناسای او
 مرتفع گردد و حال مشرب محبت لاریب و لعن حضرت

مقصود مشغولند اللهم الله ما زلت ياخذ شررا واز انفس مشرکه حفظ
 نما و جواب بچگونه حيا از لسان مالک اسما نازل سر تا
 قبلنا پس لا اظهار الامر نصبر فيها انه هو استار نام
 بالشر بکلیل و هو اعتبار و حکم بالصبر بحمیل یا افغانی یک
 غیر از سایر ارباب باقی مگر آنکه بن حق حل جلاله راسب
 نمودند و گفتند آنچه را که ذکرش ممنوعست اگر رحمت
 حق سبقت نکرده بود کل پلاک میشدند و و امر سبب العیا
 شده یعنی عفو الهی و دیگر اعمال بعضی از نفوس که خود را بحق
 نسبت میدادند از حق میطلبیم تا این را آگاه نماید و
 خائنین ابنوردانانی منور شد نماید اوست مقدر ترا
 از مقصد و حال میان مسلت نمایم اینجا ب و نشین را
 موقوفی شد باید بر آنچه که عرفش بدو ام ملک و ملکوت باقی
 و مانده است ذکر جناب افغان الذی ستمی بجه قبل باقر
 از قلم اعلی جاری ندر کبری نایز شده که در کتاب
 الهی از قلم قدم ثبت گشته آن ربک هو الفضال الکرم

البهاء المشرق من افق تعجبا رعایتی عليك وعلى من معك
 ويحك لوجه الله رب العالمين جناب امين الازال
 ذكر شهادته واثمان را نموده بر اسلانی که بعد حاضر
 از سال داشته هر یک بذكر افغان زمین بوده حال
 مان بخت توجه نموده که او را ذکر میسما میم بذكر بدیع
 لیخیزه و افغانی الی الله رب العالمین امروز عرف
 ظهور عالم را احاطه نموده مکن اکثر محرومند از حق
 میطلبیم اولیاء خود را مویند سر باید بر آنچه سر او را روم
 است باری آیین در هر محل و مقام که هست ذکر مظلوم
 با و برسانید بعزج و یکون من الشاکرین

بسمی المنادی من الارض والسماء

ذکر من لدنا لمن انسل الی المذکور اوقاتى الواحد و تظلم
 الموعود بسلطان منین بذایوم لایذکر فیہ الا هو لیبهد
 بذاکت الله من قبل و من بعد و هذا القوم اعطس
 بذایوم فیہ ماج بحر البیان و انما رافق العرفان باهتو

مالک القدم علی العرش الاعظم و قدرت حاتمہ البیان
 علی اعلی الاخصان قدانی الممالک و الممالک لثقتہ
 اعلم حکیم لا یغرب عن علمہ من شیء سبح ویری
 ویرا یشیع البصیر قد حضر کتائبک لیدی المعلوم و عرضہ
 البخیر لیدی الوجر اجسناک بامات اذزلت کمن سما
 البرمان خضعت لہا کتب الارض شہد بذاک من بنطق فی
 کل شأن انہ لا الہ الا انا اعلم بکرم کون ناطقا بذاک
 و متوجہا الی انوار و جہی و تمسکا بجہی و قائما علی حدیۃ
 امری اعلم بیدیع انا اسعناک و عرفاک و
 اریناک و ہدیناک الی صراطی المستقیم اشکر لہ
 بہذا الفضل الاعظم و قل لک الحمد یا الہی و سیدی و
 سیدی بما دعوتنی الیک و سقتنی کاس الخمر من
 عطاک و جعلتني قبلا الی افقک الاعلی اذ اعرض عنہ
 علیما و الارض کلہا اسلمک باماتک الہری و بالاسم
 الذی بہ جرت بقیۃ البیان علی بحر الاسماء ان تجلین

فی کل الاحوال ناطقا بلسانک بین عبادک بحیث لا یمنعنی
 سطوة الفراعنة ولا شوکه ابحب ابره انک انت المقدر
 علی الناس لا اله الا انت القوی الغالب القدير قد
 اسمعناک آیات ربک بلسان عربی مبین و زید
 ان ینمکت بلسان عجمی بدیع اگر عباد ارض بر عظمت
 یوم و عظمت امر آگاه شوند کل از ماسوی الله منقطع گردند
 و بحر اعظم که امام و جوه امم ظاهر و هویدا است تو
 نماند او نام عباد را از مالک ایام محروم نموده هر جز
 یو همی متمسک و از انوار تیر تقین محروم و ممنوع برادر
 دوستی سینه و ازید طعن و سبت یکدیگر مشغول هفت
 و ایتلاف مفقود و اختلاف مشهور هر حزبی طرفی
 اخذ نمود و هر قومی بسبلی ترتیب داد و ان تعدوا
 طرق الادام لا تحصوها آیات بشارتی نازل که علم را
 احاطه کرده و بیانات هلاش در لوح رئیس و سوره ملک
 مرتفع و هویدا افتد از قلم اعلی و نفوذ کلمه علیسان نزد

بصرو اصحاب نظر اکبر و اوضح و مشهور از اول این مظلوم
 من غیر ستر و حجاب با علی الله امر او و زرا و علماء
 نصیب و حکما کل را بافق اعلی دعوت نمود مع یک
 عباد و غافل جاهل تشبیه شده اند و از بحر آگاهی نیاشیان
 اند از اول ابداع تا حین تشبیه این ظهور ظاهرند بشده
 بذک کتب الله الیه من الصیوم لازال این یوم عند الله
 مخصوص بوده العجب کل العجب از غفلت عباد و ظلم
 من فی البسلا و از حق ستم طلبیم عباد و خود را از فحوض
 یوم حسرت محروم نفرماید و از کسفا کلمه خود و مشایخ
 انقی منع نکند باب عدل را بفتح فضل بکشد و اول
 انصاف را ظاهر فرماید و باستقامت گیری نترسند
 که شاید خسلق را از جهل نجات دهند و بحق کشانند
 الا مریده فعل مالیه و حکم مایرید و هو احسنیرا حمید
 و تذکره خاک الّذی ستمی بدهدی و غیره بعنایت الله رب
 العالمین یا مهدی بشنوند ای مظلوم از اول ایام

تا صحن در دست احد استلا وارو شده آنچه که اهل جنت
 علیا گریستند و اهل فردوس اعلی نوحه نمودند و مظلوم
 مقصود در خاتم نبیما نظر ثانی بر آن حضرت وارو شد آنچه
 افنده مقررین و اکباد مخلصین را که اخت از برای صاحبان
 سمع یک آیه کافی بوده و هست ما ارسلنا من رسول الا
 کاتوا به شیخرون در عیسی بن مریم قفس گزین ظالم معانی
 رسیده که حق جل جلاله او را با آسمان چهارم برود گشت
 ندای مظلوم را و سمع را از آنچه شنیده مقدس تا و چنین
 بصر او بعد بحکم انصاف و کوشش مقدس بسین و بشو
 آیات در هر مقام موجود و بیات واضح و مشهور
 آثارش شبانه آفتاب لایح و لکن منصفین بشاهده انوار
 فائز امروز مگر طور بر عرش ظهور استوی و ناطق طوبی
 لمن سمع و رای و ویل للغافلین و تذکر فی هذا المقام
 ضلعک و نسل الله تعالی ان یؤیدنا و یوفقنا علی الاستغفار
 علی حبه انه علی کل شیء قدير یا امة الله جسمع عالم

برای عسرفان حال قدم از قدم بوجود آمدند
 و باین یوم مبارک در کتب و زبر و صحف و عده داده
 شده اند علمای ایران در لیالی و ایام بزرگ مالک
 امام مشغول و برینا بر محل آنکه شرحه ناطق و چون
 عالم بانوارینست ظهور منور کل بر اعراض قسام نمود
 و با لآخره بر نفاک و مظهرش فتوی دادند و توارز
 و رحمت و غنائش اقبال نمودی و از حقیقتش اسباب
 قدر انبیا و مبلغ را بد آن یعنی نصیحه تراراه نمود
 و آگاه فرمود اشکری ربک و قولی لک الهیات
 یا مولی الا سماء و لک البهار یا مالک العطاء یا بدی
 الی صراطک و غنمشنی مشرق آیاتک و مطلع بیناتک
 و یقینتی کوثر جنک یا یا وی فضلک استلک ان تحت
 لی من قلمک الا علی ما کتبت لا مالک الا فی متکون بعرو
 احکامک و بحبل او امرک انک انت الذی شهید بقدر
 لسان العطره لا اله الا انت المقصد المبین علی ما کان

وَمَا يَكُونُ آتَاةً

وَأَنَا إِلَهُ رَبِّكُمْ

بِسْمِ الْمَشْرِقِ مِنْ أَفْقِ الْأَعْلَى

كِتَابِ أَنْزَلَهُ لِطُغْلُو مَلِكٍ مِنْ وَجْدِ عَرَفِ الْبَيَانِ أَوْ شَيْئًا
 الرَّحْمَنِ عَلَى عَرْشِهِ الْعَظِيمِ لِيُحْيِيَهُ الذِّكْرَ إِلَى الْحَسْرِ الْعَظِيمِ
 الَّذِي تَأْتِيهِ الْأُمَمُ وَجُوهَ الْعَالَمِ وَيَسْمَعُ مِنْ أَمْوَاجِهِ آتَاةً
 فَتُخْرَجُ بِأَبِ السَّمَاءِ وَأَنْتَ يَا مَلِكَ الْأَسْمَاءِ بِسُلْطَانِ مَبِينٍ طُغْلُو
 لَكَ يَا مُحَمَّدُ يَا أَحَدَكَ جَدِّ سَبِّ نَدَانِي وَعَرَفَكَ صِرَافِي
 وَعَلَيْكَ سَامِرِي وَهَذَا كَالِإِنْبَاءِ الْعَظِيمِ قَدْ خَضِرَ كِتَابُكَ
 فِي التَّحْنِ الْعَظِيمِ سَمْعًا وَذِكْرًا وَتَشَاكُلًا أَجْبَاكَ بِكِتَابِ
 لَاتَعَاوَلَهُ كِتَابُ الْعَالَمِ وَذَكَرْنَاكَ بِذِكْرٍ أَوْ شَرْقِ
 نِيرَةٍ مِنْ أَفْقِ اللَّوْحِ خَضَعْتَ لَهُ الْأَذْكَارُ يَشْهَدُ بِذَلِكَ مِنْ عِنْدِهِ
 كِتَابِ بَيْنِ أَنْتَ الَّذِي تَمَسَّكَ بِعُرْوَةِ عِمَائَةِ رَبِّكَ
 وَتَشَبَّهْتَ بِذِيلِ رَحْمَتِهِ وَأَقْبَلْتَ إِلَى أَفْقِ أَذْكَانِ النَّاسِ
 فِي أَعْرَاضِ الْعَظِيمِ قُلْ يَا أَيُّهَا الْمَشْرِقَانِ اسْمَعَا نِدَائِي بِرَبِّكُمْ
 الرَّحْمَنِ إِنَّهُ أَرْتَفَعَ فِي التَّحْنِ الْأُمَمِ وَجُوهَ الْأَدْيَانِ وَلَا تَقْتَبُوا

اهو انکم اتبعوا من يدعوکم الی اللہ لفسدوا الخیر قل
 ایانکم ان تنفک ظہورات الدنیا و زخرفنا عن الذمی بہ
 غررت حاتمہ النساء فی الفردوس الاعلی و غنت حور
 المعانی فی الجنۃ العلیا و نادت و قالت قد اتی الیوم
 و القوم فی وہم عجیب قل یا اہل فاران اتسروا
 ما عندکم و ما نزل من سما یشیرتکم لمقتدر العزیز
 اتقوا اللہ فضعوا الادنام و الظنون قد اتی القیوم ما
 لا یقوم معہ من فی السموات و الارضین انک اذا
 شربت حیق الوحی من کاس یاتی و احدثک
 ذکری و ندائی قل الہی الہی تری عبدک ہذا مقبلا الی
 افکک و متوجہا الی انوار و جہک و طائرانی ہوا
 قریبک و موقفا بوجہ انیتک و فردا نیتک و متمسکا
 بما انزلتہ فی کتابک ای رب تری عبرت عیسیٰ فی
 فراقک و زفراتی فی بعدی عن جوارک لم اور
 یا مقصودی و محبوبی ما قدرت لی من ظلمک الاعلی

الذي بركته تخرت الارض والسماء بل قدرت لي
الحضور امام وجهك والقيام لذي باب عظمتك
وبل منغني عن ذلك امرك المبرم وقصائلك المحكم
اسئلك يا مالك الوجود ومرقي الغيب والشهود
بامرک الذي به جرت الانهار وامرت الاشجار وما
البهار ان تجلسني في كل الاحوال ناطقا بذكرك وتما
على امرک علي شأن ترتعده في النص احد انك وتضطر
افدة الذين كفروا بك ويا مالك اي رب تراني
مقبلا اليك في كل الاحوال وتمسك بجمل عطايتك
اسئلك بنفحات وحسك ان تؤيد عبادك على الاعتقاد
بما انزل من سماجودك ووجري من قلم فضلك نك
انت المقدر الذي شهدت بقدرتك الكائنات و
سلطانك المكنات لا اله الا انت القوي اعلم بحكيم
ونذكر الخليل عليه بساتي ونذكره بايات الله العزيز
الحمد ونشره برحمته التي سبقتنا لعالم ويجوده الذي

احاط بالوجود من تصغير والكبير خليل اسمع
 بطولم انه قبل البسلايا كلها لا علة كلمة الله ولكن القوم
 في اعراض بين قنا امام الوجوه و دعوتهم الى الله
 العليا و عرفانهم ما تير بهم الى الله الفرد و خبير
 من الناس من اخذ به جذب بذاتي و انزلنا له ما كان
 كوشا حيو ان لائل الامكان و نهم من اعرض عن
 الوجه بما اتع كل عالم مرير و منهم من قام على الاعراض
 و نهم من افنى على نفاك و مى كذالك قصصى الابرار
 و القوم كشمهم من العاطلين طوبى لك يا ابلت
 و شهدت بما شهدته قبل خلق السموات و الارض
 قل لك الحمد يا الهى و سيدى و سئدى بما ذكرته
 اذ كنت بين ايدى المعرضين اسئلك ان توبى
 على ذكرك و ثنائك و خدمته امرك انك انت الهى
 القدير يا محمد عليك بهار الله الفرد الاحد انا و كرا الله
 اقبلوا اذا مارا فى الطهور غير عن يات الله العزيز العظيم

وار و نمان نذکر اولیسا، الله و اجازہ الذین صعود
 الی الرفیق الاعلیٰ من الذکور و الاناث ان ربکم
 یوفی الفصال یغفور الخسب البہار الذی اشرق من فوق
 سماء اعطی علیکم یا اہل البہار انتم الذین بانقضتم فیما
 اتد و عہدہ اقبلیتم و اقرتم تظہورہ و عظمتہ و سلطنتہ
 و قوتہ و قدرتہ و اقتدارہ طوبیٰ لکم و نحب ما لکم بما قرتم
 بانار العلم الاعلیٰ قبل صعودکم و بعد صعودکم الی الرفیق
 الاعلیٰ نسئل الله ان یغفر لکم و ینجز علیکم سبائکم و ینزل
 علیکم من سحاب سماء کریمہ امطار رحمتہ و یقدر لکم ما
 یرزقکم بطراز الفرج و الابحساج انہ ہو المقدر علی ما شاء
 لا الہ الا ہو اعزہ العفار کذلک اشرق نیر البیان
 من افق البرمان طوبیٰ لمن شہد و رای ویل لکل منکر انتم
 یا محمد بنسان پارسی بشنودر آیا سیکہ از سطوت ظلم کل تفسیر
 و خلف حجبات مستور این مظلوم برابر قیام نمود و شبانہ
 ظلم اہل عالم اورا از اظہار کل منع نمود حق شاہد عالم

کوهه سیح منصفی انفقره را انکار نمساید و چون عالم
نور امر روشن و غیر مشاهده شد کل از خلف حجاب با
اسیاف بیرون و دیدند یعنی معرضین بیان باری
از حق طلب عباده را از او نام جدیده معرضین حفظ
فرمایید دست مقتدر و توانا

صیقله الله ایمن القیوم

هو الی اطل العظیم

کتاب ازله الحکیم لمن آمن بالله الفروا بحسبیر یجذب
الی سقام لا تخزنه حوادث العالم ولا انکار الامم الذین
نقضوا عهد الله رب العالمین و حضرت کتابک لدی المفلحین
و بارسله الی اسمی اجینک بهذا الكتاب الذی به ارتد
ارکان یحسبوا و انصف کل عالم عبید یا عبد الله
الذی فزت ندائی و الواحی و انار قسطی و باجرى عن
بین عرشى ان ربک هو الذاکر العظیم انسرح بذکری
ایاک و قل لک الحمد یا مقصود العالمین و مذکر من سجد

يا محمد اما ذكرناه من قبيل روفي هذا الحين يا احمد ان ^{المظلوم}
 بين انياب الذئاب والمشركون ارتجوا امانا به كل
 صادق امين قد نبذوا الصدق وراحمهم وانفردوا
 مغتربات انفسهم الا انهم من الصاع عشرين يا محمد تذكر
 المظلوم ومبشرك بعناية الله احسن زواجيد لا يعادل بحره
 ذكر العالم شهيد بذلك من عنده كتاب صبين طولي لمن
 فاز اليوم يا انا تسلي وتمتك بحبل المتين شغل الله ان
 يوتيك على ما يحب ويرضى ويكتب لك ما كتبه لعباده
 المقربين يا علي قبل اكبرك ذرين منظر الله اليهم من الضيق
 باستوائه على عرش عظيم وندائه امام وجوه عباده
 وهو القدير القديم مانعني بحبي عن ذكر الله العظيم الخبير
 وما حوطني ظلم الذين كفروا بيوم الدين انظر انظر هذا
 اصبع القدرة قد انشقت به سماء الاوامر اسمع اسمع
 صرير قلبي ارتفع امام وجوه العبد فارقم العلاء ثم الملك
 واستلاطين قل يا مالك القدر استنك بمنظرك الاب

الذي به اضطربت افئدة البشر ان تجعلني ثابتي في حبك و
 راسخا في امرك انك انت المقدر على ما تشاء لا اله الا انت
 القوي القدير يا محمد قبل ابراهيم قد احاطت بي الاجزاء
 من الذين كفروا بالرحمن الا انهم من الظالمين ان الذي
 قام امام وجهي وحسرت ما خرج من فم شيتي قد اخذوه
 الظالمون لا تفهم ربنا من دون الله الا انهم من الخاسرين
 في كتابي العظيم يا ابراهيم الظم اذكر الذين طاروا
 باسنة الانقطاع الى ان وردوا مقر الفداء واهفقوا
 ارواحهم في سبيلي وما عندهم لامر العسر واليسر
 ان احسن سرع بقدره الله وقوته الى مقدر الفداء ^{حيث}
 ما منعه ثروته في العالم ولا ضوضاء الامم ولا ضيق
 الملوك ولا جنود الظالمين وانفق روحه في سبيلي ^{لخرج}
 تحير الملأ الاعلى ولكن القوم اكثرهم من المنكرين
 يذكرون انجيل ينكرون ما ظهر في ايام ابراهيم الا انهم
 من العاقلين في كتاب الله المقدر لعسرهم واخبرهم

يا ابا القاسم اسمع ما ارتفع من شطر عنایتی لا ولبانی انتم
 لا اله الا هو الفرد الواحد العزيز العليم انك انا
 شربت حبق مانی قل الهی الهی لکت الحمد كما مدنی
 وعفتنی وابدتی علی الامتثال الیک اشهد ان
 اطهرت نفسك لهداية خلقك وتقرهم اليك في كل
 الاحوال انك انت العزيز الخمار ای رب اسئلك
 باسم اربك المكنونه في علمك وبالا مواج الظاهرة
 من بحر بانك ان تجلني متمسكا بحملك انك انت
 الهی المتعال يستسئ الا علی اذكر من سني محمد قبل
 بعيل قل انا وكرنا الذبح من قبل ولو تريد ذكر اخر
 نقول بانه قد حشر اهل الفردوس الا علی اذ توجه
 بحسين الى مقر الفداء سريع بروحه وطار بانحنه
 الشوق وشمی جل الاشقیاق الی ان حضر فی المقام
 امام وجه مولی الامام قال الهی الهی هذ روحی و
 نفسی وجمدی واركاني اريد ان اقدی بحبانی

حنك وفي سبيلك آه آه من عظمتك وستة نصبي
 ومن رفعتك وحارة علي اسمك يا مالك الوجود
 والمهين على العيب والشهو وان تحل علي مرتنا بطراز
 قبولك انك انت المقدر علي ما تشاء لا اله الا انت
 الغفور الرحيم يا محمد قبل باقره انتهت الاسماء باسمك
 طوبى لك ولمن سارع الي افق رضائي وعمل ما انزلته
 في كتابي وطوبى لمن شرب رحيق الحيوان من كتابي
 عطار اسمي الرحمن وطوبى لمن سبذ نواتي و
 تشبث بذيل عنابي وطوبى لمن اخذ رحيق الوجود
 من يادي فضلي وشرب منه باسمي وطوبى لمن شغل
 بنا رحيق ونطق بشأني امام وجه عبادي وطوبى اوليا
 بناك الذين ما نكفهم ظلم الظالمين عن التوجه الي رحيق
 ولا سطوة المعذنين عن هذا التبا لعظيم يا عبد الله
 تذكرك مرة اخرى لتجد نجات الوجود وتكون من
 الشاكرين هذا يوم فيه اشرقت الارض بنور الله مقصود

العارفين والسماء بآيات الله العزيز الحكيم طوبى لصد
 تشك بما امر به ودخل لكل غافل بعد نزل الله
 تبارك وتعالى ان تقدر لكم ولا وليا في ما تقرظكم
 اليه ويذكركم بآياته وتوذكركم بانوار ملكوته انه هو ارحم
 الراحمين وتسلمه ان يكتب لك ما ينفعك في كل علم
 من عوالمه انه هو المقتدر العزيز البهار من له ناسك
 وعلي اوليا في هناك الذين ما منهم ظلم الظالمين
 عن القسب باذيان ردا رخصني ولا سطوة آية
 عن هذا التبا العظيم

هو الناطق من الجنة الا

يا ايها الناظر الى الوجه عبد حاضر در اين حين امام
 وجه حاضر و قد بانا حيث به القدرت العالمين
 انا سمعنا من انك اجنباك بما لا تعاوله كلمات العالم
 ولا ما عند الامم اشكر ربك بما انزل لك في سخن
 الا عظم ما يقربك اليه انه هو الفضال الكريم لا يعزب

عن غلمه من ششي ولا نموه حواوش الدنيا ولا تحب سجا
 اهل المعنى والفضائل قد اشرف من افق الاقدار بنور
 بسين به طهر ما كان كمنوا في العود وحنند ونا في خراب
 عصمة الله المقدر القدر انا وحسبنا من كتابك عرف
 محمدي وقباك على نوكرى وشماني بين عبادي وانا
 اعظيم احكيم طوبى لسان ترين بذكر المقصود ولا
 سمعت بالارتفع به الله آية بين الارض والسماء و
 لعين فازت بشهادة آتاري ولقلب اقبل الى افق
 اسير اذا اخذتك افحات بياني وفوت باياتي
 قل الحسني الهي لك الحمد يا ذكرتي من ظلمك الاعلى في
 حين عكاز اذ كنت بين ايدي الاعداء الذين احسب
 عنك وجاد لولا باياتك وانكروا ما انزلت في كتابك
 اسلمك يا مولى العالم يا نوار جبروتك واسرا
 ملكوتك وبلتالي اصداق بحر حكمتك وبطاهر امرك و
 مشارق وحيك ان شغلني في كل الاحوال ثابتا على

جنک و در سخانی امرک بچیت لا تمنعنی سبحان اهل
 ولا صلیل سیوف اهل الضلال ای ربت تری عبدک
 مقبلا الیک منقطعاً عن دونک و ناظر الی اقی فضلک
 فانزل علیہ من بحاب سما رحمتک ما یقره الیک فی
 کل الاحوال انک انت الغنی المتعال بلسان ناسی
 ندای الهی را بشنو عمرانه هر نفسی با صفا فائز شد
 سطوت جباره و شوکت فراغنه اورا از مشرق نور
 احدیه و مطلع آیات قدیمه محروم ساخت یقین
 کامل و نور بین ظلمت او نام را محو نمود اوست
 نارس مضمار بیان فراغنه و یا جباره که در الواح
 نازل شده و یا بشود مقصود از باب علمند عینی
 علما نیکه ناس را از شرع الهی و نرات رحمت
 رحمانی منع نمود و اندر علمای شیعیه تفکر نامور و قرون
 و اعصار یکدیگر را بر منابر سبب و لعن نمودند و در لیا
 و ایام بکلمه مبارکه یا فائز ما ظن و چون عالم بانوار فجر

ظهور منور کل با اسباف بغضا قصد مقصود عالم و مرتبه
 اعم نمودند منصفین میدانند که انقوم چه کردند و چه گفته
 حال هشتم در ایران بر جمیع منابر بسبب و لعن شیطان
 سبحان الله معروضین بیان هشتم بهمان اوامات
 متمسک و قشقتند بر حزب الله واجب و لازم کمال
 جسد را در حفظ نفوس میزدول دارند که مبادا شبها
 ناعقین و اشارات معتدین با اوامات حزب قبل عهد
 کردند مگر این ممانات از مشرق علم الهی ظاهر که شاید
 مقبیلین بطراز آگاهی فائز شوند و با کسب حق حل حلاله
 خود را از عالم و عالمیان فارغ و آزاد مشاهده کنند
 سئل الله ان یؤتیک و یوفقک علی ما یتوکل و یرحی
 و علی ما یرتفع امره بن عباده الله هو ولی المخلصین
 لا اله الا هو الملک الفرد الواحد الحق العدل المبین
 اینکه سوال از روایت قبل نمودند العلم سبعه عشر
 عرفا بجمیع باجانت به الرسل حسرفان و لم یعرف التنا

الحقیقی الیوم غیر المحرفین فاذا قام قائمنا اخرج المخبئه
 والعشرين حرفا الحقیقی مقصودا از باقی حروف ذکر
 مقام کلمه ثبوت که جامع بوده همه نفسی آن کلمه را
 یافت از کلمات عالم خود را می نیاز مشاهده نماید و هر
 نفسی از کور کانون در آن آشامید عطش و ظمآن
 و هوی او را اخذ نماید اوست آن کلمه که جمیع علوم
 و فنون در او مستور اوست مفتاح مدینه استقامت
 و صراط است اوست قاصم شوکت اصنام و او را
 بر نسی با و فائز شد او فائز است با آنچه که الیوم نزل او
 و آن کلمه علیا از عالم شیتت بعالم اراده تجلی فرمود
 و از اراده بعالم لاهوت و از لاهوت بحیروت
 و از حیروت بملکوت و تجلی آن بصورت کلمه جامع
 در لوح جناب حیدر قبل علی و حسین علیهما السلام و
 غایتی بازل و ظاهر بود در فیض انما ظاهر کلمه
 بانا المشهور مناطق است آن کلمه که صدر مغلین از آن

شکافت و تبیین علوم و فنون معروضین و معتدین
 مترغزع کشت اصل حدیث مذکور از رسول الله روح ماسوا
 فداه بوده یکی از حر و فادات سرفشان ذکر کرده بر
 نفسی فی تحقیق باین کلام نمب ار که فایز کرد و خود را علی
 الحسنی مشاهده نماید و در این امر اعظم ثابت و راسخ شود
 شهوات علماء و اشارات مطالع او نام را معدوم صفت
 و مقصود بخت شمر و طوبی للعارضین و طوبی للعارضین
 و در یک مقام مقصود از آن علوم و فنون بوده
 این علوم در این آیات تفسیر کلمات قبل مایل به نظر لغباتی
 که در باره انجذاب بوده ذکر نمودیم آنچه را که عرف ساین
 الهی از آن متضمن و اگر نفسی در آن تفکر نماید و مستقیم
 شود از احجاب سفیه حمر اند کور و مسطور البهار علیک
 و علی الذین و فوا بعد الله رب العالمین

هو السامع من الله علی

محمد مقدس از ذکر و بیان ساحت اشع اقدس حضرت

مقصود بر الاطلاق و سزا است که از قلم اعلیٰ گوثر بقاری
 فرمود و از قطره ان معتسلین را حیات ابدی عطا نمود
 و این قطره در مقام اول در رتبه اولی بهیبت نقطه ظاهر
 و از او علوم اولین و آخرین را از عالم غیب بصر
 شود آورد و چون حدیثش مقبول افتاد بحرف با
 مؤانس گشت و باو علم آنکه لا اله الا هو مرتفع و راست نظر
 و نظر منصوب است مقتدری که اراده اش را
 قدرت کائنات و وقت تکانات منع نماید طولی از برای
 نفوسیکه از سبیل کلمه فاعیل یا شمار نوشیدند و خود
 از عالم و عالمیان فارغ و آزاد مشاهده نمودند آنکه
 از سمعت صریح قلمی الا اعلیٰ و شربت رحیق الوخی من کاس
 عطاء رسولی الوری قل سبحانک یا مولی الا سمار و فاعیل
 السمار اشهد بوجد انک و فرد انک و عظمتک و اقتدرک
 استیک بسراج امرک الذی به نورت العالم و یا سیک
 الا عظم الذی به هدیت الامم ان تجلینی فی کل الاحوال طعنا

ثناک و قاننا علی خدمتہ اولیا ناک و متمسکا بجلک
 ای رب تری اقبال الی انک و توجی الی انوار
 اسلمک ان لا یخلفی محر و ما عاکتبتہ لاصفیانک
 الذین ما یمنعکم سیوف الاعداء عن الاقبال الی فیک
 الاعلی و لا وضار المسلماء عن ذکرک یا مالک البر
 و النری و رب الآخرة و الاولی ای رب تری العا
 اراد بجز غفرانک و عفوک اسلمک بکرک الی
 احاط علی العالم ان یغفر براتی و خطیاتی و قدر لی
 ما یجیبی مستقیما علی امرک بحیث لا ینعنی ظلم المعتدین
 و لا سبہات المریدین و لا اشارات الذین کفروا بوا
 الذین ای رب لا تمنعنی عا اردت من سما فیضک
 نور ارکانی بحدک و رحمتک و قلبی بانوار تیر ظهورک
 انک انت المقدر علی ما تسار لا اله الا انت لغفور الکریم
 نامه که بعد حاضر ارسال نمودی نزد مظلوم مذکور
 عرف اقبال و ایمان از ان متصوع از حق مطلقیم از برکت

از اجزای آن ارض ظاهر فرماید آنچه را که سبب
 بدایت خلق است و همچنین جاری نماید آنچه را که علت
 حیات اهل عالم است پس هذا علی الله یغفر الذنوب و یصلح
 و ابانور تفکر نما که بعد از قبول بچه مقام فایز گشتند
 غیبتش تمار از اینها نمود و عدلش برادر را
 از اشهر اینست معنی کلمه یحییٰ علیکم و علیکم
 و انکم در اصحاب عیسی بن مریم نقش گزینا با خدا عشار
 و سبک مشغول بودند و لکن از رتوانوار میر بر مان بمعا
 رسیدند که عالم اصد نمودند چه که از خود و ما عند هم
 گذشتند و با عهد الله اقبال کردند و تنگ بستند از راه
 و شیت خود را در مشیت الله محو و خانی نمودند و بجهت
 قیام کردند قیامیکه سطوت بود عنود و عیده اصنام
 ایشانرا از مالک ایجاد منع نمود از حق مصلحیم کل را یابید
 فرماید و حفظ نماید و لکن بعضی از اهل بیان با سبب
 تفریق و اختلاف است مشغول اصل را گذاشته اند

و در فکر آنند عجبی یافت شود و بان تنگ نماند و سبب
 فتنه آخری گردید باید کل از حق حبل جلاله منبت نماید
 آنچه را که سبب اعلا کلمه و علت استقامت بر است
 قلم اعلی ترا و صیت نماید تا سبب ابقا و ارتفاع است
 و دوستان آن ارض طار بکثرت امر نموده و سینه ها
 لئلا یظلم منکم ما تضرب به الافدة و القوس
 لازل و یلای آن ارض تحت نگاه بوده و هستند
 اما ذکرنا الذی صعد الی الله بذکر لا یتغیر غیره و لا
 تنقطع نفحاته انما تکون باقیه تجار الملک و الملکوت
 یشهد ذلک مالک البحر و ت اذ استوی علی العرش
 سلطان مبین الذی ستمی بجه قبل علی فی کتاب الاسما
 علیه بهار الله و بهار من فی السموات و الارضین انما
 ظهرناه عملا یعنی و رفعتناه الی مقام عجزت عن ذکره
 الا سلام و نذکر انک الذی ستمی بجه قبل حسن و ذکرتنا
 بمنزل فی هذا الحین انما یرحمه ربّه العفو کرم

یا رفیع امروز کلمه الله از صد اولاد فضل بوده دست
 جدم رساند رضای دوست فایز شوید و ظاهر شود
 از شما آنچه که ذکرش در کتاب الهی محذوّر است
 اولاد حقیقی و سوره عین حقیقی و ذریه حقیقی که کذب نطق
 مظلوم اذ احاطت به الاحزان با کتبت ایدی الغافلین
 یا اهل البهائم تحریر نو امن شی الانفسا و رد علینا من جنود
 الغافلین انما صبرنا فی البیاسار و الضرّاء و امرنا الی
 البهائم بالصبر کجمل ام طفل را ذکر میسنانیم و بشارت
 میدسیم باشما که در این لیله نازل شده البهائم لیلنا
 علی الذین احضروا کاس البقار باسعی الابھی و شربوا
 منها رغما لکل غافل بعید و کل عالم یریب

بنام آنکه سیم از او تشامید از او

سخن تن گفتار کرد کار است با سینه پاک از خویش
 و تملایش دل پاکیزه از زنجهای فریبش پیش و انا
 و پناه تو انا بیا سید و آنچه سزاوار روز است

بیاید امروز روز دیدار است چه که بزوان بی پرو
 پدیدار و آشکار بجان پاک بشتابد شاید برسد و باخته
 نزار و است پی برید از آب برهنه کاری خود را از آن
 و کردارهای ناشایسته پاک نمایند تا روز روزی نیاید
 بیاید روشنی نخستین در روز پسین پدیدار بسه چیز دیدار
 دست دهد و دستکاری پدید شود پاکلی دل و دیده
 و پاکلی کوشش از آنچه شنیده گنواید و گستان راه نما
 آمد گفتارش از گفتار پدیدار و در آتش میان راه
 نمودار راه راه اوست بیاید و گفتار گفتار اوست
 بشنود امروز بر بخشش بزوان میبارد و خورشید و آفتاب
 روشنی میخیزد و بخود راه تمسک نماید جو از آنکه راهها
 گمان را گذاشت و راه خدا گرفت آید و گستان
 توانای بزوان پروهای گمان را آورد تا چشم بیند
 و کوشش از شنیدن باز ماند امروز روز شنیدن است
 بشنود گفتار دوست بکار او با آنچه سزاوار است زلفا

نمایند از گفتار باری بخت تازی آغاز نمودیم با آنها
 بمقبل اسمع الذی اراد ان یقع فی سجن عکار و یدع العباد
 الی الله مالک الامحیا تفکریمنا ظهر لتری مالارات
 عین الابداع ان ربک هو العزیز الفضال اما کن
 ینعک ما فی العالم عن مالک القدم و مع الظنون
 و مظاهر ما والا و امام و مشارفتنا مقبلا الی الله مالک
 البدر و المآب و ذی یوم البصر لان المنظر الاکبر کبر
 بانوار ظهور مالک القدر الذی اتی من سماء اسیان
 باسحبه و ابرمان و ذی یوم اسمع قدر ترفع فیه صیر
 اعلم الی علی بن الارض و السما و اسمع و قل ملک
 اسجد المقصود العالم و ملک السما یا مالک الرقاب
 یا اید السائل امروز نور مطلق و نار مستکرم و خورشیدی
 مشرق چند نما شاید فائز شوی با سحر ستر او در یوم سحر
 است اگر در آنچه ظاهر شده تفکر نمائی خود را غنی و
 مستغنی از سوال مشاهده کنی حق مقدس است از ظنون

و او امام و شیت و اراده امام با علم فیصل مایشا و
 حکم مایرید آمد و حجت در بران فوق مقامات اهل امکان
 ظاهر نموده آیتش در کتب و زبیر لواح موجود و مشهور
 و میاتش در نور طوک و رئیس ظاهر و هوید الیس
 لاحد ان بحرب الرتب انه یتجن العباد کیف یشاء اگر
 فی الخفیة بصیر انصاف در آنچه ذکر نمودیم مشاهده نمائی
 و بسع عدل اصغاکنی بکلمه نبی که رجعت الیک یا
 مولی العالم منقطعاً عن الامم ناطق شوی بشنوندای
 مظلوم را قدم از مقامات و ظنون و او امام اهل امکان
 بر دار و بر لامکان گذار لتسمع تغزوات طيور العرش
 و قضیات عنادل العرفان علی علی الاعضان تسئل سئل
 ان یؤتیک و یوفک علی ما یحب و یرضی انه مولی الوری
 و رب العرش و الثری لا اله الا هو الفسر و الواحد لعلم
 حکیم اذا اخذک خذ بسبیلان من الافق ^{علی} الا
 قل العی الی اشهد بوحدانیتک و فردانیتک و بقدرک

وعظمتک و سلطانک انا عبدک و ابن عبدک قد قبلت
 الیک منقطعاً عن دونک و راجياً بدائع فضلك استنک
 بامطار سحاب سمار کریمک و باسرار کتابک ان توید
 علی ماتحت و ترضی ای رتب بذ اعبدا عرض عن الامم
 مقفلاً الی اقی الا یقان و قام لدی باب فضلك و
 فوض الامور الیک و توکل علیک فاضل به بانغی السماء
 جودک و بحر کریمک انک انت المقدر العظیم حکیم
 شهید بالهی بانک اعلم فی منی قدرتی یا یقرنی الیک
 و یضیی فی الاخرة و الاولی انک انت مولی الوری
 و فی قبضتک زمام الفضل و العطاء لا اله الا انت الغنی
 الکریم البهیم علی اهل البهائم الذین ما منعهم ضوضاء الامم
 عن مالک القدم قاموا فاولوا الله ربنا و رب العالمین

هو الشاهد التاسع
 نازل قلم مالک قدم بذكره و شمان مشغول و متحرک

کابلی فرات رحمت از او جاری و بهر گامی کتابتین
 از او نازل اوست بختا و خطیب اول دنیا لایزال
 بر منبر تکلمین متکلم و بمواعظ کافیه . نصیحت ناصیه طبع
 حق شاد و خشنود کوا که آنی خود را شتر بخرد و حفظ
 نموده امام و جوه اصل عالم قیام نمود و بما از او امر فرمود
 مقصود اصلاح عالم و راحت اعمم بوده این اصلاح
 و راحت ظاهر نشود مگر با اتحاد و اتفاق و آن حال
 نشود مگر بصیاح قلم اعلی بانش آفاق را بنور اتفاق
 متوسل نماید ذکرش نامرتحبت برافروزد و دست
 مافعه و حجات حایله را بسوزد یک عمل ماکر از افلاک
 بگذرانند و بال بسته را بکشاید و قوت رفته را باز آرد
 حزب شیعه از ناسپاسی و حق شناسی از دست ترین
 احزاب عالم نرو ما که نقاب اعمم مذکور هزار و سیصد
 سند یا حق گفتند و بعد بسیوف بفضا شیدش نمودند
 جزا در یوم حسرت این بود و از آن مهت مامل ظاهر

و مشهور الی جن اهل توحید بر ذلت و آورده آگاهند
 که سبب صحت و علت در اتوی الاضراب بودند
 و حال ضعف الاضراب مشاهده می‌شود وقت تضعف
 و نزول فقر و عفت بذلت و ریج تجارت تبدیل شد
 عسر آنکه کل از جرای اعمال بوده و دست و حال
 مشابه فارون در هر جن با اندازه یک اندازه
 بزین نسر و میره نذ و شاعر غیب‌تند عنقریب آنچه
 در الواح از قلم اعلی نازل در ظاهر مشاهده نماید
 یا حزب الله التقوی التقوی التقوی التقوی ثبات
 سر و آزاد باشید و چون قلب بها فارغ و آزاد
 گو یا حزب الله ناصر و معین و جنود حق در زیر و الواح
 مشابه آفتاب ظاهر و لایح ان خود اعمال طیب و
 اخلاق مرضیه بوده و دست هر نفسی الیوم بخود خلقت
 و تقوی نصرت نماید و نه و فی سبیل الله بر خردت
 قیام کند همیشه آثارش در اقطار ظاهر و هویدا گردد

يا علي قبل كبر اذا فرغت بلوح الله وارثه قل لمي
 الهى لك الحمد بما هديتني ورزقتني ولك الشكر بما عرفتني
 وقزمتني اسئلك يا مالك العدم بالاسم الاعظم وبما رك
 المبرم الذي به سخرت الامم ان تخلفني في كل الاحوال
 متمسكا بحبل فضلك وتثبيتا بذيل عطايتك اي رب ترا
 تبسلا الى مشرق امرك ومصدر غيايتك اسئلك
 بانوار وجهك وبما جرى من ظلمك ان تؤيدني على ما
 عيشتني لا ياكب ويضوع منه عرف رضاك ثم قدري
 ولمن رمى خيرا لا حسرة والاولى انك انت مولى الوجود
 لا اله الا انت القوتى القدير

بواسطة تعالى شأنه الحكمة والبيان

كتاب انزل المظلوم من شطر سجدة الاعظم ليقرّب الناس
 الى الله رب العالمين واراد ان يذكر احد افعاله
 الذي انجذب باياته وطار في هواه ونطق بشانه وتك
 بحبل فضله واخذ كتاب الله بقوة مانعة منه اعنة الاربعة

ولا جارية السلا و قام على خدمته الامر باستقامة
 ما زلت سطوة الذين كفروا بالله وآياته واعرضوا
 عن صراط المستقيم و بناه العظيم قد كنت ذكورا لدى
 الوجود و تكون كما كنت ان ربك معك في كل الاحوال
 انه هو المقتدر العظيم الخبير يا افاني عليك بهائي
 عنائي قد حضر اسم الجود الذي طاف لبيت في الدنيا
 و الا نام و اراد ذكرك ذكرناك بهذا القوم العظيم
 شهيد المظلوم يا قبالك و خضوعك و خشوعك و خضوعك
 و خدمتك في امر الله الملك الحق العدل المبين قد
 علمت في الله ما لا ينقد بدوام ملكوته و حيرته كذلك
 انزلنا الآيات و ارسلنا اليك لينشرح بها صدرك و
 يفرح قلبك و كذلك توجهت اليك صفحات المظلوم
 من هذا النظر لعبد كبر من قلمي على وجه افاني و
 ذكره اسم باياتي و بشرته بما نزل باسم في الصحيفة
 احمر من قلمي الا على ان ربك هو المشفق الكريم نزل

ان یظلم من فاعق کل ناعق ومن الذین ما اتحدت علومهم
 وایستندم بدانما اخر تا کم به من تهنی و فی حد ایمن
 لا اعرب عن علمه من شیء و هو السار لصتبار العسیر
 لظلم البهار المشرق من افق سماء رحمتی علیک علی
 من منک و بحکمتک و یسمع فو کلم فی امر الله مالک یوما
 الدین یومی از ایام اسم جود علیه بستانی تقصیر
 حاضر و اطهار محبت و محبت لانهای نسبت بافان علیه
 بستانی و عیاشی نمود مذکور داشت سبب رحمت ایشان
 شده ام در اطهار عیاشی و محبت توقف نمودند از حق
 حل جلاله طلب نموده آنچه را باقی و دائم است کفایت
 با اسم جود افان لاجل خدمت حق حل جلاله از عدم
 بوجود آمده اند ایشان و ما عذره سخن راجع و اینگونه
 قطب کتاب الهی از قلم ربانی ثبت شده هینتاله و بریناله
 اولیای ان ارض را از قبل مظلوم تکبر بریان از حق طلبیم
 و لسان عباد خود را متحد فرمایید تا جنایات ظاهره

و آیات نازل از اثر و ترغیب نشود که تک نطق قلم المظنون
فی هذا الحین الملک سدر العالمین

هو السامع البصیر

یا ثمرتی و یا در قتی علیک بهائی و رحمتی مخزون بهائی
از آنچه وارد شده اگر در دفتر عالم نطق بهائی مشاهده
کنی آنچه را که هستم و غم را رفع نماید یا ثمرتی دور
از امر حقیقی ظاهر و این در مقامات قصا و قدر است
اطاعتش لازم و تسلیم واجب جلالت محمود و بختین
جلالت بقول خلق معلق اما ادل باید بدان تسلیم نمود که
حتم است و لکن حق قادر بر تعبیر و تبدیل آن بوده است
و لکن خبرش عظیم است از قبل لذا تفویض و توکل مجبوری
و اما اجل معلق بسبب و در عارض شده و میشود انشاء الله
ان ثمره و من معهما از ان محفوظند قولی المحی المحی
او دعوت غدی ناز من عنک و اخذتها بار او تکسیر
لا شک بده ان تقول لم ویم لانک محمود فی خلک

و مطاع فی امرک ای رب ان اشک بده متوجه الی
 فضلک و عطاک قدر لها ما تقر بها الیک و یفیعها فی کل
 عالم من عوالمک انک انت الغفور الکریم لا اله الا انت
 الا امر القدیم صل اللهم بالهی علی الذین شکر بوار
 جتک امام الوجوه رخا لاعدائک و اقرؤوا و اعرفوا
 بوجه نیتک و فردائیک و ما ارتعدت به فراس
 جبارة خلقتک و فرعونه بلادک اشهد ان ساططک
 لا یفنی و اراوتک لا تتغیر قدر للذین اقبلوا الیک و
 لا ما تک الا الی تشکن بحکک ما یفنی لجر کرک و سماء
 فضلک انت الذی بالهی و صفت نفسك بالعباد
 و عبادک بالفقر تقو ک ما ابها الذین آمنوا اتم الفقراء
 الی الله و الله هو الغنی تعجب فما اعرفت فقری
 و غناک یعنی ان لا تحسبني محروما عنه انک انت
 المبین لیسلم حکمک لا -
 بنام خداوند متعال

ای مهربان دوستی از دوستان بادت نمودند
 نمودیم امروز آنچه دیده شود کوهی میسرید و زندگان
 بخداوند بگنجانند بگو امروز آفتاب معانی از آسمان
 دانانی بود اینکوست کسیکه دید و شناخت آنچه از
 پیش گفته شد در آنروز کار بیدار بگو ای دوستان
 خود را از دریای محبتش بزدانی دور نسازند که
 او بسیار نزد یکسان آمده آنکه همان بود آمده و خوب آمده بر یکسان
 آب زندگانی در دست دیگر فرمان آزادی بگذارید و
 بگیرد بگذارید آنچه در جبهان دیده شود و بگیرد آنچه
 دست بخشش فسخ آمده آنچه چشم روزگار مانند
 آن ندیده اند دوستان بشاید بشاید بشنود
 بشنود کردار دستوران مردمان را از کردار
 دور نموده بجای نیساز از نمودار راه خداوند
 خدا را مکرده اند که همیشه و خود را در ای راه
 میدانند میثاقان را گواه نمودیم و آگاه کردیم تا

امروز گواهی دهند و بندگان را بیاک بزوان سازند
 بگوای دستوران از خواب بر خیزد و از سهوشی بپوش
 گرانید آوازی نی ساز را بکوش جان بشنوید و با آنچه
 سزاوار روز خداوند است رفتار نماید امروز هر
 کسی است که دید و آگاه شد و کس که گفتار و انار را
 نیافت و دوست تازه را در جامه تازه نشناخت
 در بای دانی پدیدار و آفتاب ستمانی نمود و آرزوی
 نیای کوشیده مانند را و خود را از آنچه سزاوار نیست
 پاک و پاکیزه نماید تا شایسته بارگاه افرید کار شود
 بگو امروز خند او ندور از سخن سخن میفرماید نزدیک شود
 و گفتارش را بیا سید گفتار یک دیدار او است شما
 از تاریکی بر ماند و بر و شنیدنی رساند نامت را شنیدیم
 و در نامه بادت نمودیم این یاد مانند نهالیست که بد
 بخشش باشیم زود است که با برگ و بار تازه بی اندازد
 پدیدار شود خند او ندور از سخن سخن موده و راه

شوده دست تو انا و بسنا و دست کو نیده و انا

بنام مقصود جهان

این نامه است از مظلوم بسوی مظلومی که از کائنات
بلا آساید و از کوب با سار خشد و ارد شد بر تو آنچه
بر ما وارد شد محزون مباش غایت حق ترا احاطه
نمود نجات بخشد حق جل جلاله شاهد و گواه که در کل حقین
تحت کماط بوده و هستی از عاقبت امور احدی الا الله
آگاه نه لذا نباید در امورات حادثه مگذ باشی اگر
لذت بیان رحمن را بیایی و غایتش را آگاه بی
خود را بر سر بر اطمینان و فرج مشاهده کنی قد بر
الله اضطرر ایک یا لا اطمینان و ذلک بالعزانه کیون
مکاف فی کل الاحوال قل الی الی فخرج عتی بجد
و عطا یک و ازل کرتی سلطنتک و اقتدارک
ترانی یا الی مقبل الیک جن اذا حاطت فی الاحوال
من کل الجهات استک یا مالک الوجود و الیه من

علی الغیب و الشهود باسمک الذی به سحرت الافئدة
 و الغلوب و بامواج بحر حتمک و اشراقات انوار نیر
 عظامک ان تجلبی من الذین ما نعم شی من الاشکاء
 عن التوجه الیک یا مولی الاسکاء و فاطر السکاء
 ای رب تری ما ورد علی فی آیاتک اسمک سر
 اسمک و مطلع صفاتک ان تقدری یا جلی قانما علی
 خدمتک و ناطقاً ثباتک انک انت المقدر القدر
 و بالاجابة حمیدیر ثم اسمک فی آخر عرضی ما نوار
 و جهک ان تصح امورى و تقضى دینی و حوائجی انک
 انت الذی شهد کل ذی لسان بقدرتک و قوتک
 و ذی درایه بعظمتک و سلطانک لا اله الا انت سبحانک
 بنام کونید بکتا

سبحان الله صاحب بیان میفرماید بیان از او محجب
 مانید و بحر وفات از او اعراض کنسید جمع بیان
 بیاید و رقیبت نزد او اگر قبول فرماید مقبول و اگر رد

نماید آنه بود محبوب فی امره و مطاع فی حکمه مع یک
 معرضین بیان با سائر تنگ نمودند و از خالق و مالک
 آن قائل و معرض ایانکه امر و بجهت و بکدام امر بیان
 بیان را قبول نمودند و بر منزل و منزلش وارد و در
 آنچه را که تسلیم از ذکرش عاجز و قاصر است هر منصفی
 اقتدار عظمی و کلمه علیا شهادت داده و میدید
 و هر بصیری گواه بوده است یا اهل البیان اتقوا
 ولا تعصوا علی الذی خلق کل امر بقوله و کل حکم بامضا
 حافظ الله و لا تکنوا من الظالمین بمنظوم حضرت عالم
 قبول نمود لاجل اعلا کلمه و طهارت امر الله از اول
 ایام الی عین دست ظالمین و فاعلین بوده کل وید
 و شنیده اند لو هم یصفون ارض حل جلاله مطلبیم
 انصاف عطا فرماید عبادش او بظن از صدق نزن
 وارد ذکر نزد مظلوم مذکور و این لوح ابرع علی
 از سائست مولی الوری مخصوص تو نازل خنده

بقوة من عنده انه هو   لمقتدر العزيز العليم

بنام محبوب عالم

کتاب الهی از سماء عنایت رحمانی نازل و افق عالم با نور
نیر اعظم مشرق اسرار مکنونه و آثار مخزونیه کل طایفه
مشهود طوبی از برای نفسیکه حیات علم او را از مشرق و حتی
الهی محروم ننمود و سبجات قوم از بحر اعظم ممنوع نشا
یوم یوم اوست و ظهور ظهور او قدرش را بدانید و
بکمال عجز و ابتهال استقامت طلب نمائید اوست
عطیه کبری و مانده مبارکه که عظمی محبت کند شاید ناز
شوید با آنچه لامثل و لا عدل بوده اوست کریم و اوست
معلی و اوست باذل لا اله الا هو الفرد الواحد
المقدر الغنی الاعلی محمد کن ذلک یوم معاد را که ترا
ناید نسرد بر ذکر و ثنا و راه نمود و بدایت فرمود
بگو الهی سجود اسجد و اشهادت میداد بعد تو بود
تو فردا نیست تو و از بدافع فضلت مستلست میاید

نرا و از بخشش است و ظهور و بره زش از دگر عالم محو
 نشود و سحاب او نام او را استر نماید و غمام طنون او
 از اشراق باز نذارد ای کریم هر صاحب بصیر و سمعی
 بر کرمات شهادت داده و بر سبقت رحمت کواه
 عبادت را از دریای شناسائی محروم نما و از انوار
 وجه ظهور منع مفرما توفی بخشیده و محسب بان لا اله
 الا انت
 الغر المصابین

هو الله تعالى سانه اعظمه والاقدمه

حمد مقدس از ذکر و بیان مقصود عالمیان را لائق قیاس است
 که عالم با نور توحید منور فرمود و رایت عظمای آن
 لا اله الا هو را بر اعلی مقام عالم برافراشت سطوت
 امر او را منع نمود و از اراده باز نداشت رسل
 فرستاد و کتب نازل فرمود تا نکل بصیرا مستقیم نما
 شوند و از برای عسرفان نبیا عظیم در یوم قیام مستعد
 کردند له الحمد والمثله وله الفضل والعتا خلق فرمود و را

نمود تا کل فائز شوند با آنکه مقصود از خلقت خلق بوده
 تعالی فضل و تعالی کریمه تقسیم وجوده العظیم الصلوة والسلام
 علی سید العالم و مرتبی الامم الذی به انتهت الرسا
 و النبوة و علی اله و اصحابه و ائمتنا ابداسرمد
 جناب محمد قبل علی علیه سلام الله و اردو ذکر شمار نمود
 لذلک ان مظلوم مرتة احسری بان شرط اقبال فرمود
 لیسبک بسبیل المحبته من کاس الوفاة تسئل الله
 تعالی ان یؤتیک و یوفقک علی ما یحب و یرضی انه یو
 مالک یوم الدین و رتب العرش العظیم اگر دوستی
 یافت شود از قبل مظلوم سلام برسان الیقربہ السلام
 الی سولی الامام و یؤیده علی ما انزله فی الکتاب
 هو الله تعالی شأنه

حمد مقصود عالم معبود امم رالائق و سزا است که بکل
 علیا ارض و سما را خلق فرمود و از عدم بوجود آورد و این
 عرفان ذات مقدس و این عرفان حاصل نشود الا بشرف

وحی و مطلع الهام و مصادر امر و مهابط علمش طویلی از برای
 نفسیکه بحمل عرفانش تنگ نمود و از ما سواش منقطع گشت
 خلق را بلسان کتب و رسل تربیت فرمود تا مقام قیامت
 حسن انحالقیین فائز گشتند مگر از انجناب را ذکر نمودیم
 جناب محمد قبل علی کرده اخری طلب اظهار محبت نمود
 لذا انجناب را ذکر نمودیم اولیای حق طرأرا و صیبت بنما
 بتقوی و بما تشبه الافراده و القلوب ^{سلك} قل الی الی
 بالذی به سالت ابطحار و به اشراق النور من افق انجاء
 ان تنزل لعبدک هذا من سما فضلك امطار غایتک ای
 رب ترا می تبصلا الیک منقطعاً عن دونک استخاک ان
 تجلین فی کل الاحوال مستقیماً علی امرک و تمسکاً بما انزلت
 فی کتابک ثم قد زلی خیر الاخرة و الاولی انک انت مولی
 الوری لا اله الا انت مولی الاسماء و فاطماتها

بام خد و ندیکتا

نقطه اولی سفر باید اگر نفسی ظاهر شود و یک آیه بیاد و محمد

مکنید حال معاول کتب قبل ایات نازل و مکن با ما لغهای علم
 بلکه پیش نمودند و گفته اند آنچه را که هیچ مشرکی نکفت
 و هیچ ظالمی نطق نمود امروز اهل فرودس اعلی نفوس هستند
 که ما سوی آینه را معدوم دانند و مفقود شمرند قصص اولی
 ایشان از ارفق اعلی منع نماید و اسما را از شاطلی بحر معالی
 محروم نسازد و بر جمیع احوال بر کرسی طبعان جانند
 و بر سر یرایان مشریح با کمال سکینه و وقار بر نظر
 امر قیام نمایند و بچو حکمت و بیان مدائن اخذند از نظر
 کنند که ای اهل بیان انصاف دهید و بعد از تکلم نماید
 نباشد از نفوس بیکه بعد از مشاهده انکار نمودند و همچنین
 از نفوس بیکه مقصود امکان در سفران مینمایند کم من
 میرون عنها و هم عنها معضون طوبی از برای نفسیکه محروم
 نشد و آثار علم اعلی فائز گشت آنک اشکر ربک بهذا فضل
 اعظیم و قل لک الحمد یا من فی قبضتک زمام من فی التسموات
 والارضین

فهرست مختصر با ضافه اعلام و اسما و مطالب
کتاب اشهر اوقات

الف : مطالب

- ۱- اتحاد و الفت ۲۷۹-۱۳۳-۱۱۵-
- ۲۰-۷۸
- ۲- اجل محتوم و معلق ۲۸۴
- ۳- احترام اهل هنر ۱۵۳
- ۴- ادعای قائمیت نفسی از
 اهل سنت ۸
- ۵- ادعای قبل از الف ۱۹۶
- ۶- استقامت ۱۳۷-۱۸۵
- ۷- اعمال و اخلاق ۲۷۷-۲۱-۲۰-
- ۱۳۹-۱۸۶-۲۸۰
- ۸- امانت ۱۵۲-۱۸۶
- ۹- انصاف ۱۵۲-

ب :

- ۱- بردباری و نیکوکاری ۱۵۱
- ۲- بهشت و دوزخ ۲۳۵

ت :

- ۲۰۲ -۱- تجلیات
۱۶۷ -۲- تحمل بلاها برای نجات ناس
۲۸۰ -۳- تقوی و تقدیس

ج :

- ۱۵۲ -۱- جزیره خضراء

ح :

- ۲۶۷ -۱- حدیث علم ۲۷ حرف است
۲۷۹ -۲- حزب شیعه

خ :

- ۲۰۶ -۱- خدمت
۱۵۱ -۲- خلق خوش

د :

- ۱۳۳-۱۳۴ -۱- دلیل ظهور حق

ر :

- ۲۱۵-۲۱۶ -۱- روح و بقای آن
۱۵۴ -۲- روزنامه

ط :

- ۱۴۹ طرازات

ع :

۱- عرفان اسم اعظم تمام نیست مگر به تصدیق

آنچه بعد از اوست و اجرای احکام ۲۰۱

۲- غلغای ایران ۲۴۱-۲۵۳

ک :

۳- کثرت نزول آیات ۱۸۶

ن :

۱- نفاق ناعقین و دوری از ناقضین ۲۳۰

م :

۱- سجا زات و نکافات ۲۲

۲- معاشرت با اهل عالم ۱۵۰

۳- معرفت انسان و مقام او ۱۴۶-۱۴۷

۴- معرفت حق غیر ممکن مگر به معرفت

اسم اعظم ۲۰۱-۲۲۲

۵- مقام باب ۱۶۷

۱- مقام عظیم اسم اعظم ۲۰۱

۲- مقام دربی و معلم ۱۴۹

۳- مقصود از فرأ عنه وجهها بره ۲۶۶

۹- مناجات ۲۳۲

۱۰- من الماء کل شیء حی ۱۶۲

اعلام و اسماء اشراقیات

—————

الف :

۲۶۲-۴۹	ابوالقاسم
۱۰۵-۲۴۶-۲۴-۴۴	ارض صاد
۴۰	ابن عمران
۴۳-۴۱-۴۰	ابن باقر ارض صاد
۳۸	میرزا اسمعیل
۱۳	اختصر
۱۶۶-۲۲۰-۲۰۴-۲۸۹-۲۷۲	اهل بیان
۱۴۶-۱۵۶	
۲۰۱-۱۲۶-۱۶۵-۲۸۳	افغان
۲۷۲	اباندر
۱۶۵-۲۲۶-۲۲۵-۲۶۰	احمد
۱۲۷-۲۱۹-۲۸۳-۲۸۲	اسم جود
۱۲۶-۱۷۸-۱۶۳-۲۴۸	امین
۲۴۴-۲۳۶	ابوالفضائل گنیا یگانی
۲۲۴	ملا اسماعیل
۲۸-۱۳۶-۱۶۰-۲۲۴	ارض سر

(۵)

۱۹۷	ابن نصر
۱۹۶	ابن مهدی
۱۹۳	اسمعیل
	ابن نصیرجناب
۱۹۳-۱۹۲	عزیزالله
۱۹۴	الیاس
۱۶۶	ابناء زردشت
۱۷۰	آقابابا
۱۷۹-۱۶۲-۱۶۹	ابناء خلیل
۸۹-۱۳۲-۱۶۵	اشرف
۱۰۳-۱۰۱-۱۴۲-۱۶۴	ارضی طاء
۱۶۲	ارضی کاف
۱۳۵	اهل فرقان
۱۲۶	ابن سمندر
۱۲۵-۱۱۸-۱۱۳-۱۰۴-۱۲۵	ایران
۱۱۵	اسلام
۱۰۱	اخت
۹۲	ارضی صمیم
۹۰	ابوالدواهی
۹۰	ازل

(۶)

۶۰-۴۹

ابوالشروع

ب :

۱۶۴

باقر اصفهانی

۹۵-۱۳۴-۱۳۱-۱۳-۱۲

بیان

۱۲۹

بیان فارسی

۴۰

بابیها

ت :

۱۸۵

سید تقی

ج :

۷۵-۲۵۶

جلیل

۲۳۰

جوان روحانی

۱۶۴

جعفر

۱۴۷-۱۶۴

جابلقا و جابلصا

۳۹

جهرئیل

ح :

۸۱۲-۵۲۱-۱۲۵-۱۴۵-۱۶۵-۲۶۸-۱۲۷

حیدر علی

۱۲۵-۱۱۲

۱۳۰

حاه قبل سین

۲۶۸

حسین

۱۱۶

حکیم سبزواری

(۷)

خ :

۱۴۶-۱۳۵ خاتم (حضرت)

۲۲۵ خاتم انبیا

۱۹۷ خداداد

۷۲ خضراء (جزیره)

۹۰-۴۹ خلیل

د :

۱۶۳ دولت آباد

۴۷-۹۰-۴۹-۴۸ دیان

۱۸ داود

ر :

۲۳۸ رجب علی

۱۱۶ روح (حضرت)

۱۹۵ رحیم

۱۶۴ راوی وجود قائم

۱۰۴-۱۳۴ روس

ز :

۸-۱۰۴ زورا

۸۳ زین العابدین

۴۵ زنجان

۱۸ زبور

(۸)

س :

۲۷۲-۳۹	سلمان
۲۷۷-۲۳۷-۲۵۰	سوره رثیس
۲۷۷-۲۳۷-۲۵۰	سوره ملوک
۲۲۲-۲۲۴-۲۱۹-۲۲۱	سندر

سید مدینه تدبیر

۱۲۰	وانشاء
۱۳۱	سجن عکا
۱۷	سجن اعظم

ش :

۱۳۲-۲۲۱-۱۳۸	شيعه (حزب)
۲۳۳	شاه بهرام
۲۳۲	شیرمرد
۳۴	شام

ط :

۴۴	طبری
----	------

ع :

عبدالله ۲۶۳

۲۷۲-۲۵۲	عیسی بن مریم
---------	--------------

۲۸۱-۲۶۰-۱۹۹-۲۰۳-۴۸	طلو اکبر
--------------------	----------

(٦)

٢٣٠	طلى حيدر
١٨٧-٢١٨	عبد الحسين
٢١٢	عبد الوهاب
٢١٠-٢٠٩	طلى مسكر
٨-١٣٦	عكا
٤٥-٨١-١٠٤-١٤٠-١٣٦	عراق
-٣٣	
٣٩	عباس
٤٤-٣٥	عشق آبار
	غ :
١٦٨	غلامعلى
٣٨	غصن اعظم
	ف :
٢١٢-٨٩	فرقان
١٩٥	فرعون
١٧٩	فضل (جناب)
	ق :
٢٤٦	قائم
٩٣	قبرس
٣٥	قبرس امير المؤمنين

(۱۰)

۳۹

قسم

۱۶۱

قسم

ك :

۱۸-۴۰

ك

ل :

۴۱

لوح برهان

م :

۱۳

شیخ محمد یزدی

۲۷۳-۲۶۳-۱۴۵-۵۰-۴۱-۴۰-۳۷

محمد علی

۲۶۲

محمد اسماعیل

۲۶۳

محمد باقر

۱۰۱-۲۷۳

محمد حسن

۲۶۱

محمد ابراهیم

۲۵۹

معرضین بیان

۱۶۸-۲۵۱

سپدی

۱۹۰-۲۶۰-۲۵۰-۲۵۸

محمد

۲۴۷

محمد باقر افغان

۲۲۴

آقا سید موسی

۲۱۰-۲۰۵

میلان

۱۱-۱۶-۱۹-۱۱۳

میرزا

(۱۱)

۱۶۳

مرو

۷۴-۵۸-۵۲-۱۸۳

محمد رسول الله

۱۹۴

موسی

۱۷۱

ملا میرزا

۱۷۱

مشهدی حسن

۱۷۰

مازگان

۱۶۰

مباحله

۱۴۵

محمد حسین

۱۴۳

مرغ محله شمیران

معتدالدوله فرهاد میرزا ۱۴۳

۱۲۰

محمد شاه

۱۰۴

موصل

۱۳-۱۰۴

مدینه کبیره

۱۹

مهدی نجف آبادی

۴۰

مدینه طاه

ن

۱۶۷-۱۹۶-۲۲۰-۲۱۹-۲۹۴

نقطه اولی

۸۳-۷۵-۱۰۴-۱۲۰-۱۴۶

۹۸-۲۷-۳۰-۳۶-۹۱-۸۸

(۱۲)

۱۸۶ میرزا نصرالله

۱۳۶ نون (حضرت)

۱۳۰-۱۲۸ نقطه بیان

۱۲۶ نبیل بن نبیل

۴۵ نی ریز

و :

۲۱۵-۲۱۳ وهاب

۱۹۲-۱۷۹ وراثت کلیم

ه :

۲۲۴ ملائذادی

—۱۰۵-۱۰۰-۹۵-۱۶۳-۱۵۷ هادی دولت آبادی

۲۵-۲۴-۱۹-۷-۸۹-۸۷-۸۶

۱۳۲-۳۰-۲۹-۲۷

۴۸-۴۷ همیکل (کتاب)

ی :

—۲۹-۹۳-۱۰۴-۱۰۱-۱۲۸

یحیی

-۲۸